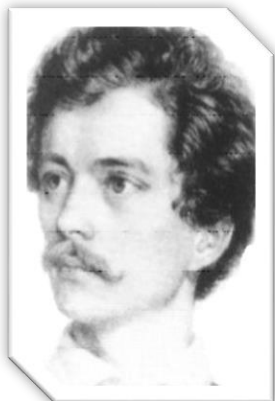

Az óbecsei
Petőfi Sándor Általános Iskola
Radnóti Miklós Önképzőkörének
diáklapja.
XLIX. évf. 186/187. szám
Óbecse, 2012. 05. 30.

Ballagunk...

8a -

*“Odjednom: ko da su prešli
preko velikog mosta, izvijenog i
lepog što podseća na dugu,
u neki novi život, na neku obalu
drugu.”*

Miroslav Antić

8b -

*“Utad értélme nem a cél, hanem
a vándorlás.”*

Márai Sándor

8c -

*“Mert az égi útnak elve:
kúszva, vérzón énekelve,
portól, sártól piszkosan
menni mindig, biztosan.”*

Dsida Jenő

„Egy bűn van, tudd meg: lent
maradni,
Szegényen, ismeretlenül.
Erény is egy: folyvást haladni
S nem állni meg csak legfelül.“
Reviczky Gyula

„Nem az idő halad: mi változunk,
Egy század, egy nap szinte egyre megy.
Ne félj, betöltöd célokat te is,
Csak azt ne hidd, hogy e sártestbe van
Szorítva az ember egyénisége.“

Madách Imre

Kedves Ballagók! Kedves diákok!

Figyelő diákújságunk, legüzdve a nehézségeket, túlélve a pénzhiány okozta gondokat, ismét teljes pompájában kerülhet kezetekbe. Ezúttal az A.E.M. Nyomda és könyvkötőde jóvoltából színes, tarka oldalakon olvashattok a már megszokott rovatokról, szemlélhettek képeket, rajzokat, amelyeket diátársaitok készítettek vagy ebben a tanévben, vagy valamelyik korábbi tanév folyamán. Ismét böngészhettek szép, díjnyertes írások között, olvashattok iskolánk életének pillanatairól, kedves és kedvenc tanárokról, a vadvirágos természetéről, riportokon keresztül tájékozódhattok eredményes tanulóinkról... Olvashattok szerb, német s angol szövegeket, amelyeket szintén társaitok hoztak létre vagy nyelvórán, vagy nyelvet lógatva óra előtt, a szünetben, vagy fejbúbot vakargatva otthon, szoba csöndjében. Kacaghattok vicceken, tréfás történeteken, törhetitek agytekervényeiteket különféle IQ-s feladványokon.

A leglényegesebb, hogy sok-sok írásból értesülhettek nyolcadikosaink, ballagóink Petőfiben eltöltött napjairól, örömteli vagy üdömteli pillanatairól, ellenőrzők és dolgozatok okozta izgalmakról, első szerelmekről, különféle csalafintaságokról. Olvashattok érzelmes esszétet valamikori diákjaink visszaemlékezéseiből, bölcsöleteket neves íróink tollából. Körbejárjuk a Hova tovább? örök kérdést is.

A szép írásokat, visszaemlékezéseket, képeket, rajzokat köszönjük minden szorgos jelenlegi diákunknak, régi nebulóinknak, Kovács Noéminek, Beretka Juditnak, s természetesen az őket, diákokat segítő pedagógusoknak, Benák Erzsébetnek, Marton Ilonának, Szabó Prax Mariannának, Cuk Daniellának, Lazarevic Jelenának, Suncica Banjaninnak, Karaba Máriának, Csernyák Szilviának, Palotás Alekszandrának, Máté Ágotának, Vastag Géber Juditnak, Turzai Valériának, Kuszli Angélnak...

A Balagóknak pedig a végén egy kis útravalóul a batyuba egy üzenetet csomagolunk. Olvassátok el szívvel, hallgassátok meg lélekkel, s mélyen zárjátok el az emléketekbe. Gazdagodhattok általa. Íme:

A Balagóknak pedig a végén egy kis útravalóul a batyuba egy üzenetet csomagolunk. Olvassátok el szívvel, hallgassátok meg lélekkel, s mélyen zárjátok el az emléketekbe. Gazdagodhattok általa. Íme:

Pál apostol: a szeretet himnusza

Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén
ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok
vagy pengő cimbalom.

Lehet prófétáló tehetségem,
ismerhetem az összes titkokat és mind a tudományokat,

hittemmel elmozdíthatom a hegyeket,
ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.
Szétozthatom mindenemet a nélkülözők közt,
odaadhatom a testemet is égő áldozatul,

ha szeretet nincs bennem,
mit sem használ nekem.

A szeretet türelmes, a szeretet jóságos,
a szeretet nem féltékeny,
nem kérkedik, nem is kevély.

Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát,
nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel.

Nem örül a gonoszságnak,
örömet az igazság győzelmében leli.

Mindent eltűr, mindent elhisz,
mindent remél, mindent elvisel.

A szeretet nem szűnik meg soha.

A prófétálás véget ér,
a nyelvek elhallgatnak,
a tudomány elenyészik.

Most megismerésünk csak töredékes,
és töredékes a prófétálásunk is.

Ha azonban elérkezik a tökéletes,
ami töredékes az véget ér.

Gyermekkoromban úgy beszéltem, mint a
gyermek,

úgy gondolkoztam, mint a gyermek,
úgy ítéltam, mint a gyermek.

De amikor elértem a férfikort,
elhagytam a gyermek szokásait.

Ma még csak tükörben homályosan látunk,
akkor majd színről színre.

Most még csak töredékes a tudásom,
akkor majd úgy ismerem mindent,
ahogy most engem ismernek.

Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet,
ez a három, de közülük legnagyobb a

SZERETET.

(Szent Pál Korintusiaknak írt 1. levele 13.)

„A múlt nem halt meg, hanem hat reánk; él testünkben, lelkünkben; egész valónk az egész múlt eredője; minden jelen pillanat magában foglalja az egész múltat, és valamit ad hozzá.”

(Babits Mihály)

*“E békés, boldog diákesztendő
elmúlt, vissza sose jó.
Mint egy álom, úgy suhant tova,
Diákok többé nem leszünk soha.”*

Madách Imre

Az emlékek. Az emlékek egy ember életéből sem hiányozhatnak. Van, aki az emlékeiből merít erőt a mindennapokhoz; van, aki igyekszik közömbösen viszonyulni hozzájuk; van, aki menekül előlük, de az emlékek mindig ott vannak velünk, követnek bennünket, akár csak az árnyékunk. Minél idősebb az ember, annál gazdagabb az emléktára; az emlékek és éveink száma többé-kevésbé egyenesen arányosak. Ám az, hogy a múltban átélt események milyen érzéseket váltanak ki belőlünk, tudunk-e tapasztalatot, következtetéseket levonni belőlük, mosolyt csalnak-e arcunkra, vagy éppen előnt bennünket a düh, amikor eszünkbe jutnak, az nem csak azon múlik, hogy az adott élmény milyen hatással volt akkoriban ránk. Leginkább attól függ minden, hogy amikor felötlik bennünk egy-egy régi pillanatkép, egy mosoly, nevetés, egy vita, vagy éppen komoly összezördülés, egy szomorú délután egyedül a szobánkban, egy sikertelen nap az iskolában, egy személy arca, akit valaha szerettünk, akkor, abban a pillanatban hogyan viszonyulunk az emlékhöz.

Egy emberrel sem történnek csakis jó dolgok élete folyamán, ha pedig lenne ilyen személy, hiszem, hogy negyedannyira sem lenne boldog, mint mi, átlagemberek, mert hogy örülhet valaki a jónak, ha a rosszat nem ismeri? Nem mondhatod az édesre, hogy édes, ha nem ismered a többi ízt. Ezért fontos, hogy minden emléket – legyen szép, vagy épp kiábrándító –, amit érdemesnek tartunk arra, hogy életünk folyamán még párszor visszajátsszuk lelkünk mozivásznán, őrizzünk meg gondosan.

Húsz éves korára az ember már átélt pár dolgot: sikert, kudarcot, boldog perceket és csalódást. De vajon mikor éltem leggondtalanabb éveimet, mikor tudtam önfelédten örülni minden apróságnak, mikor okozott egésznapos boldogságot az, ha Ő rám mosolygott, és mikor éreztem úgy, hogy a házi feladat nem is olyan szörnyű dolog, ha van kitől átmásolni? Igen, a válaszom: az általános iskolában.

Egy szép szeptember eleji napon – valószínűleg elsején, ha az épp nem szombatra vagy vasárnapra esett – kezdődött minden. Mivel már óvodában olvastam és írtam, sőt számoltam is – valljuk be, zseninek készültem, csak útközben meghibásodott a gépezet –, szüleim úgy döntöttek, hogy egy ilyen tehetség csakis a Petőfi Sándor Általános Iskolában folytathatja tanulmányait. Jól van, nem pont így történt, sőt... Igazából, az ok, amiért Petőfis lettem, az az, hogy amikor az én korosztályom kezdte az első osztályt, a Petőfi iskola számította a legerősebb általános iskolának Óbecsén, így nagyon sok szülő oda íratta a gyermekét, köztük az én szüleim is, remélvén a legjobbakat. Tanúsíthatom, hogy nem is csalódtak, én pedig kifejezetten élveztem az általános iskolás éveimet. Hogy miért is? Megpróbálok csokorba szedni az érveket, immáron felnőttébb fejjel gondolkodva, és nem azt helyezve előtérbe, hogy a kerítésen át lehetett mászni, hogy a közeli bódében nyalókát vegyünk, vagy azt, hogy a földszinti ablakból ki lehetett ugrani a pince közelében lévő lépcsőkre, esetleg azt, hogy... Rendben, abba hagyom, nem adok több ötletet a fiatalabb generációknak, pláne, hogy már valószínűleg nem is hitelesek az információim. Öt év alatt sok minden változhatott.

Bizonyára mindannyian egyetértünk abban, hogy a tanító néni igen befolyásoló tényező minden gyermek életében. Nagy hatással van a diák tanuláshoz való viszonyulására a későbbiekben, mert ha a tanulóknak már az „a” betűnél eleje lesz az ábécéből, a számoknál meg pedig az egyes leírása is gondot okoz, az bizony baj. Nekem igen nagy szerencsém volt a tanító nénimmel, Molnár Sóni Irénnel, ugyanis nem csak azt érte el, hogy ne tépjen darabokra a füzeteimet, hanem azt is, hogy megszeressem a betűk, számok világát, és ez sokat segített abban, hogy a későbbiekben a többi tantárgyat is érdeklődéssel fogadjam. Nagy gonddal és odafigyeléssel adta elő a természet- és társadalomismereteket is, sőt a rajzolásban és az éneklésben is örömmel leltük vele – bár utóbbtól könnyen elment a kedvem, amikor meghallottam gyönyörű éneklését, de ez már személyes probléma. Mindent összevetve, osztálytársaimmal egyetértésben állíthatom, hogy jobb tanító néni nem is kívánhattunk volna magunknak.

A felsőt kíváncsian vártuk; persze azért meg is voltunk szeppeven, mert a kedves tanító néni tanárok váltották fel, és tudtuk, hogy most jön csak a neheze. Attól függetlenül, hogy ekkor már többet kellett tanulni – lásd: biológia, majd fizika és kémia –, ez sem volt szörnyű. Ekkorra már nagyobbak lettünk, teljesen összekovácsolódott társasággá váltunk, így mindig igyekeztünk egymást kihúzni a pácból, és próbáltunk élni a csapatmunka lehetőségével is ellenőrzőn, esetleg még felelésekkor is- inkább kevesebb, mint több sikerrel. Itt részleteket nem említenék, mivel nem hiszem, hogy a fiatalabb generációk örömmel vennék, ha tippeket adnék az oktatóknak, ugyanakkor feleslegesnek is tartom, hiszen ők sem most jöttek le a falvédőről, és talán még rossz néven vennék, hogy én oktatok ki őket. Szó, mi szó, amit általános iskolában tanítanak, arra érdemes odafigyelni, mert a későbbi életünk során – bármelyik középiskolába megyünk tovább – biztosan szükségünk lesz rá. Persze, felsőben is sok múlik azon, hogy a tanárok hogyan adják elő a leckét, de ilyenkor már mi is érettebbek vagyunk, és rajtunk is áll, hogy mennyire sajátítjuk el az anyagot.

“Gondolj merészet és nagyot,
és tedd rá életedet,
nincs veszve bármi sors alatt,
ki el nem csüggedett.”

Vörösmarty Mihály

Én is bizonyára jobban szeretném a történelmet, ha nem rajzolgattam volna végig az összes órát – utólag is elnézést kérek Bartha Áron tanár úrtól a rendetlenkedésemért –, mivel tanárunk szívét-lelkét beleadta, hogy átadja nekünk tudását. A biológia, kémia és matematika tantárgyak közelebb álltak hozzám, amiben nagy szerepet játszottak szintén kitűnő tanáraink: Tóth Zsolt, Csapó Hódi

Márta és Toki Dóra. Ezúton köszönöm nekik, hogy megszerettették velem ezeket a tantárgyakat. És végül, de nem utolsó sorban, megemlíteném Szűcs Budai Engelbert tanár urat, akinek segítségével rengeteg magyar nyelvtani- és szövegalkotási versenyre juthattam el, így sok vajdasági iskolát látogathattam meg, számtalan élménnyel gazdagodtam, és nem egy baráttra tettem szert, akik közül sokkal még ma is tartom a kapcsolatot.

És hogy mit vittem magammal az általános iskolából? A batyut. Viccet félretéve: rengeteg emléket, tapasztalatot és tudást, ami igen jó alapot biztosított a középiskolai tanulmányaimhoz, ahol egy kicsit megnöveltem ennek a cseppnek a térfogatát. Most pedig az egyetemen próbálom tovább növelni. De az általános iskolai ismereteim nélkül nem lett volna mire alapoznom a későbbiekben szerzett tudást, ezért – összes osztálytársam és a magam nevében – szívből köszönöm tanító nénimnek, összes tanáromnak és tanárnőmnek, hogy ilyen odaadással tanítottak bennünket!

Beretka Judit -iskolánk volt tanulója-

Tegnap történt...vagy mégsem? Bizony, annak van már tíz esztendeje, hogy életemben először átléptem a Petőfi Sándor Általános Iskola ajtajának küszöbét –azta mindenit, nekem fel sem tűnt, hogy így megöregedtem... Szerettem iskolába járni, főleg hogy az én iskolám számított a legerősebb iskolának környékünkön. Már akkor is, és így utólag is büszke vagyok arra, hogy Petőfis lehettem. Úgy gondolom, hogy sikerült megtapasztalnom az általános iskola nyújtotta minden örömét.

Dehát kanyarodjunk vissza a kezdetek kezdetéhez, amikor még ki sem keltem teljesen a tojáshejéből: a tanító nénim Turzai Valéria volt, aki huszonkét csemetét kapott karjai alá, hogy bevezessen minket a betűk és a számok világába. A jó tanúásra és helyes magatartásra ösztönözve minket, jutalmakat kaptunk ha jól végeztük a dolgunkat. Ezek a jutalmak legtöbbször piros pontok, vagy mosolygós fejecskék formájában nyilvánultak meg, és természetesen igen motiváló hatást gyakoroltak ránk. Már alsóban is rengeteg rajzpályázaton, szavalóversenyen vettünk részt, és legtöbbször a munka meghozta gyümölcsét. Játék volt elvégezni a házi feladatot, és játéknak tűnt minden –így sikerült élvezettel, könnyen vennünk minden akadályt amivel netán szembe kerültünk. Mindezek mellett az ember életében egyik legfontosabb dolgot próbálta belénk nevelni: hogy közösségként éljünk. Olyan kis osztályközösséget próbáltunk közös erővel kialakítani, ahol nincs erőszak, veszekedés. Ezt főként osztályfőnöki órákon játékos módon gyakoroltuk, és tanusíthatom, hogy egy erős, összetartó osztályt faragott belőlünk negyedik végére. A „titkos barát” nevű játékot szinte hagyományként folytattuk felső osztályban is, amikor mindenki a kihúzott cetlin szerepelt név tulajdonosának egy vagy -felső tagozatban már bővítettük- két hétig kedveskednie kellett: dícséretekkel, kedves gesztusokkal, apró meglepetésekkel. Aztán a leleplezési „oszi” órán kendővel köttöttük be egyenként a szemünket, és ki kellett találni a titkos barátunkat, aki előttünk állt, majd átadni az ajándékot.

Feltételezem, sőt megkockáztatom állításnak titulálni a következő kijelentésemet: ha nem egy kiváló pedagógus keze között „nevelkedtünk” volna alsóban, bizonyára sok minden nem úgy alakult volna, ahogyan alakult. Márpedig ez az iskola bővelkedik a kiváló pedagógusok személyével. Mindannyiunknak szomorú dolog volt elválni a tanító néni gondoskodó szárnyai alól, azonban kíváncsian vártuk a folytatást. Mert ugyebár minden vég egyúttal valaminek a kezdete, így ez esetben is így volt.

Felső tagozatba lépni „megtiszteltetés” volt. Már mi is a „nagyok” közé tartoztunk, és önállóbbak lettünk. Természetesen sokak számára furcsa volt, hogy minden órán más emeleten, tanteremben és más tanár előadásában hallgattuk a tanítást. Egyesek szerint többet kellett tanulni, nehezebb volt. A tanárok, pedagógusok teljes odaadással próbálták minnél jobban előadni az aktuális tananyagot, és szinte minden esetben kaptunk megoldást avagy feleletet az esetlegesen felmerülő gondjainkra, kérdéseinkre. S hogy ne csak munka, kötelesség legyen az a „fránya” iskola, sok-sok ünneppel, rendezvénnyel tették színesebbé hétköznapjainkat. Fő attrakció volt a gyermekhét, amikor egész héten még jobb volt gyerekek lenni, mint általában. Rengeteg játékot, foglalkozást szerveztek nekünk a tanárok, s az iskola dolgozói egyaránt, amit nagyon-nagyon élveztünk. Nem estek nehezűnkre a rövidített órák, és az, hogy az egész nap mókával telt. Továbbá plakátokat készítettünk a Föld napjára, a Víz napjára, és nem volt ritka a Valentin-napi vagy a Halloween buli sem...

Rengeteg élménnyel gazdagították általános iskolás éveinket, így nem véletlen, hogy a mai napig visszanézegetem a gyermekhétről, vagy épp egy átlagos napról készült fényképeket, és szívemet mindig örömmel tölti el...

Véleményem szerint, egy kellemes, szinte már családiasnak mondható légkörben észre sem veszi az ember a nehézségeket, márpedig ez az iskola ilyen környezetet biztosított, annak ellenére, hogy sokan nem igazán értékelték, mivel természetesnek vették. Ezek a legszebb dolgok, és értékelni kell őket, mert csak akkor fogtok felelősséget vállalni, amikor középiskolába juttok, eljön a gyermek hét, és „megtiszteltetés” képpen ellenőrzőt írtok, majd hét tanítási órán át koptatjátok a padokat...

Azok számára pedig, akik különösebb érdeklődéssel voltak egy-egy tantárgy iránt külön szakcsoportok működtek, így jómagam is része voltam párnak. Versenyek esetén felkészítőket tartottak a tanárok, a minnél jobb eredmény elérése érdekében. Ezennel külön megköszöném azon kedves tanárainknak, tanárnőimnek, akik adott helyzetben rám áldozták pénteki délutánjaikat –középsuliban megtudtam, hogy mennyit is ér „a péntek délután” fogalma... Örömmre szolgált, hogy az iskolaújság, a Figyelő szerkesztőségének tagja és két évig pedig a főszerkesztője lehettem, ami még most is hiányzik.

Felnyitották a szemem, felkeltették az érdeklődésem bizonyos tantárgyak iránt, mint a magyar és angol nyelv, biológia, kémia, testnevelés, műszaki... A fent említett tantárgyakból ugyanis -az angol nyelv kivételével- mindegyikből sikerült szerezni speciális diplomát.

Köszönöm minden egyes tanáromnak a sok támogatást, a belém vetett bizalmukat és munkájukat! Egy idézettel zárnom ezt a kis nosztalgiát:

„Az iskola dolga, hogy megtaníttassa velünk, hogyan kell tanulni, hogy felkeltse a tudás iránti étvágyunkat, hogy megtanítsa bennünket a jól végzett munka örömeire és az alkotás izgalmára, hogy megtanítsa szeretni amit csinálunk és hogy segítsen megtalálni azt, amit szeretünk csinálni.” (Szentgyörgyi A.)

Kovács Noémi -iskolánk volt tanulója-

Az első négy iskolás évemet a Sever Đurkić Általános Iskolában töltöttem. Az 5. osztályban iratkoztam át ide, a Petőfibe. Az osztályfőnökünk Szabó Praksz Marianna.

Amikor először beléptem az új iskolám kapuján nagy öröm töltött el. Egy kicsit féltem az új tanároktól és a nagy épülettől, attól, hogy hogyan fogom megtalálni a tantermeket, ahol éppen óránk lesz. A legtöbb osztály társamat már óvodás korom óta ismerem, ezért nem volt különösebb gond a barátkozással. Úgy érzem sikerült teljesen beilleszkednem, és senki sem tekint rám vendégként vagy újoncként. A tanárokat is gyorsan megismertem.

Gyönyörű iskolás napjaim vannak itt, nagyszerű Valentin-napi bulik vannak. A legjobban az a buli tetszett, amit Székő Tamás szervezett. Nagyon tetszettek a különböző ügyességi, logikai és erőléti játékok. Az öltözet is meg volt szabva. Legkevesebb egy piros színű ruhadarabot kellett felvennünk aznap. A belépő is igen különleges volt. Osztályonként egy kis kekszet és egy kis üdítőitalt kellett vinni, amit aztán a többiekkel közösen fogyasztottunk el. Ezek után volt egy szuper buli is, ahol sokat táncoltunk.

A Gyermek-hetek is felejthetetlenek maradnak. A legemlékezetesebb az autóverseny volt, amire mi magunknak kellett autót készítenünk. Meg is nyerte az osztályunk a versenyt. Óriási öröm volt ez a számunkra és nagyon büszkék voltunk magunkra. Mindezek ellenére a kedvenc napom a Gyermek-heteken a Falunap. Szeretem azt a kis „zürzavart” ami aznap az iskolában és az iskola udvarban folyik. Az tetszik, hogy ilyenkor mindenki a maximumot hozza ki magából. Számomra örök emlék marad, amikor az egyik állomásán a Falunapi játéknak Szabó Kornel kellett, hogy végig vigyen a karjaiban a gerendán. Az osztály engem talált a legkönnyebbnek, Kornelt pedig a legerősebbnek.

Az osztályom nem a legkomolyabb emberekből áll. SŐT! Mindent el tudunk humorizálni és az állandó jókedv szinte alap dolog nálunk. Persze mint minden osztálynál, nálunk is megvannak a fő móka-mesterek, akik elkezdik a nevetést és a viccelődést.

Négy gyönyörűen eltöltött évem van a Petőfiben. Boldogan kelek és megyek az iskolába, még akkor is, ha tudom, hogy aznap valamiből ellenőrző vagy dolgozat lesz, mert tudom hogy újra láthatom az osztálytársaimat, akiket nagyon szeretek.

Bertók Izabella 8.b

“Rossz a világ? Légy jó tehát magad.
Üres a lét? Adj tartalmat neki!
Az ember szolgál mind? Légy te szabad!
Hívd sorsodat bátor versenyre ki!”
Komjáthy Jenő

Az óvoda végén már nagyon vártam, hogy iskolás legyek. Emlékszem, hogy első nap mekkora lelkesedéssel, izgalommal és érdeklődéssel indultam iskolába.

A sulis éveket akkor még mókának tekintettem. Abban versenyeztünk, hogy ki ér előbb oda az iskolába, annak ellenére is, ha ezért hamarabb kellett felkelnünk. A tanító néni úgy óvott minket, mintha a gyerekei lettünk volna, ami nekünk nagyon tetszett. Aztán szép lassan elérkeztünk az utolsó alsós évfázáshoz. Ott ültünk a padban virággal a kezünkben és figyeltük, hogy a tanítónéni milyen szomorú. Csak akkor fogtuk fel igazán, hogy többet nem lesz ott velünk és önállóan kell lennünk. Ezzel elkezdődött egy újabb korszak. A tanító néni felváltotta a sok tanár. Valahogy már nem esett jól felkelni reggelente, nem volt bennem az a nagy lendület, mint azelőtt. Kíváncsian faggattam az idősebb testvérem, hogy mire számíthatok. Furcsa volt a sok tanterem látogatása és a rengeteg felsős diák. Az osztályfőnökünk Szabó Praksz Marianna lett, aki angol nyelvet tanít. Nagyon kedves és megértő velünk. Lassan az ötödik év is elmúlt. Hatodikban nagy élményben részesültünk, a gyermekhéten elsőkként lettünk az autóversenyen. Összetartással és önbizalommal érdemeltük ki. Hetedikben bővült a tantárgy a kémiával. Ebben a korszakban már több csínytevést tettünk, amiért felelősségre vontak minket. A tanárokkal szemben durvább szavakat használtunk, mivel már nem a kis ötödikesek voltunk. Hálásak vagyunk a tanárainknak, hogy a helyes útra vezettek minket. Mostanra szinte elválaszthatatlan kötelék van köztünk.

“A jó iskola két dolgot adhat útravalóul a diákjainak: gyökereket és szárnyakat. Ahol az ember egyszer gyökeret eresztett, ahonnan a legmélyebb önmaga származik, ott mindig biztonsággra, otthonra talál”.

Friss Viola 8.b

Ötödik osztályban kerültem a Petőfi Sándor Általános iskolába.

Előtte a Zdravko Gložanski iskolába jártam, elköltözés miatt iratkoztam át. A b osztályba irattak be a szüleim. Eleinte huszonegyen voltunk az osztályban, három utazó társaságában. Évát és Bellát már régebb óta ismerem így nem volt nehéz a barátkozás. Nagyon jó barátokra leltem ebben az iskolában. Az osztályfőnökünk Szabó Praksz Marianna lett. Nagyon jó osztályfőnök, mindig segít, ha kell valami, kiáll az osztály mellett, nem szigorú és mindig azt nézi, hogy nekünk mi a jó. Sok Valentin napi buli volt, a gyerek heteket szeretem legjobban hiszen olyankor egész héten nem tanultunk szinte semmit, buliztunk, a tanárok is lazábbak, vidámabbak voltak. Szent Száva, iskolánk napjára programok voltak szervezve. A gyerekhéten is szórakoztató programokat rendeztek számunkra. Állomások voltak, melyekben a tanárok is részt vettek. Egyszer autóverseny volt, ahol nekünk kellett elkészíteni a járművet amivel versenyeztünk. Tetszett az, hogy a szünetekben zene szólt. Az ünnepeken az iskola kórusa is fellépett... Nekem legjobban az a Valentin napi buli tetszett, amit Szökő Tamásék rendeztek. Ezen a bulin csakis pirosban szabadott megjelenni és a belépő az ünnepekre szörp és egy kis csemege volt, amit az osztályon belül beszélünk meg. Különböző állomások voltak, amiken, ha jól végigmentünk, szíveket kaptunk. Az ünnepeken karaoké, és szépségverseny is volt. A szépségversenyen a fizika tanárúr volt a “Cupido”. Ezekon a bulikon mindig a biológia tanár úr muzsikált. Az iskola különböző kirándulásokat is szervezett, továbbá sok teadélutánunk is volt, ahol ismerkedtünk, beszélgettünk más iskolából jött gyerekekkel. Ez a három év alatt a tanárok is változtak. Most, hogy mi vagyunk a “nagy nyolcadikosok” osztálytársnőm Kéringer Karina lett a diákigazgató. Nemsokára mi is ballagunk, ez az utolsó év, emiatt sokat kell tanulni.

Kíváncsi vagyok, hogy milyen lesz itthagyni ezt az iskolát. Biztos hiányozni fog. Itt hagyjuk barátainkat, tanárainkat. Ez a pár év gyorsan elmúlt. Nagyon jól éreztem magam ebben az osztályban, és soha sem feledem el ezt a pár évet...

Csernovity Szimona 8.b

HOVA TOVÁBB?

8.b

Budai Andrea: A közgazdasági iskolába szeretnék iratkozni, mert ügyviteli adminisztrátor szeretnék lenni.

Friss Viola: Óbecsére, a Gimnáziumba szeretnék iratkozni, mert szerintem nagyon jó alapot nyújt egyetemre.

Rákos Norbert: A topolyai mezőgazdasági iskolába szeretnék iratkozni, mert gyermekkori álmom, hogy állatorvos technikus legyek.

Ördög Szabolcs: Szeretek főzni, így a közgazdasági kereskedelmi iskolában szakácsnak szeretnék tanulni.

Gábor Roland: Szakács szakra szeretnék iratkozni, mert szeretek főzni és kóstolgatni.

Körmöndi Valentina: A csókai vegyészeti – élelmiszeripari iskolába szeretnék iratkozni. Először is, mert tetszik a szakma és bízik a munkalehetőségben.

Keckés Andrea: Több minden érdekel, még nem sikerült eldöntenem, hogy melyik iskolába jelentkezsek. A helyi közgazdasági-kereskedelmi iskola ügyviteli szaka és a topolyai mezőgazdasági iskola foglalkoztat a legjobban.

Csernovity Szimóna: Még nem döntöttem el, de folyamatosan gondolkodom rajta. Az futóki mezőgazdasági iskolában állatorvos technikusnak vagy az óbecsei közgazdasági-kereskedelmi iskolába iratkoznék a legszívesebben.

Horváth Edina: Az óbecsei Gimnáziumban szeretnék továbbtanulni. Előnye, hogy itt van, a szülővárosomban. Azért választottam a Gimnáziumot, mert szeretnék egyetemet végezni, és még nem tudom eldönteni, hogy mivel szeretnék foglalkozni a jövőben.

Szabó Kornél: Az óbecsei műszaki iskolába szeretnék iratkozni, mert szeretem az elektrotechnikát.

Makra Imre: Mezőgazdasági technikus szeretnék lenni, mégpedig azért, mert földműveléssel foglalkozunk. Biztos gondoljátok magatokban, hogy ez a szak felesleges, a szüleimtől is meg tudom tanulni. Nemsokára bejutunk az Európai Unióba, és ha majd kivitelezni szeretnénk, megfelelő diplomára lesz szükségünk.

Sárkány Krisztina: A csókai vegyészeti-élelmiszeripari középiskola vegyész-laboráns szakára iratkoznék, mert szeretem a kémiát.

Kéring Karina: Zentára, az egészségügyi középiskola szülészeti szakára szeretnék bejutni, mivel szeretem a kisbabákat, a kisgyermeket. Szeretek velük foglalkozni, és az orvostudomány is nagyon érdekel.

Gortva Csaba: Adára, a műszaki iskolába szeretnék bejutni az elektrotechnika szakra, mert szeretem az elektronikai dolgokat, és a számítógépeknek nagy jövőjük van.

Mándity Daniella: Az újvidéi iskola mezőgazdasági szakára szeretnék iratkozni.

“Nem fontos, hogy az országúton poroszkálva haladjunk, fontosabb tán, hogy magunk után egy-két lábnyomot hagyjunk.”

Kiss Tamás

8.c

Bonifárt István: A topolyai mezőgazdasági iskola állattechnikus szakára szeretnék bejutni, mert szeretem az állatokat, és a nagyotám is ezzel foglalkozott.

Szabó Flórián: Még nem döntöttem el, hogy melyik iskolába iratkozzak. Az óbecsei Gimnázium és a szabadkai környezetvédelmi iskola érdekel a legjobban

Gálfi Andrea: A közgazdasági iskolába szeretnék iratkozni, mert nincs messze, és nem kell utazni.

Kállai Anett: Az adai műszaki iskola építészeti szakára szeretnék beiratkozni.

Buják Nikoletta: kereskedelmi szakközp iskolába szeretnék bejutni, Budapestre. Tetszik ez a foglalkozás.

Berta Rita: A becsei Gimnáziumban szeretnék tovább tanulni, mert jó alapot ad, és még nem tudom eldönteni, hogy magyar - vagy biológiatanár szeretnék lenni. Mire befejezem a gimnáziumot, addiigra érettebb leszek, és majd eldöntöm, hogy melyik tantárgy áll közelebb hozzám.

Radics Edina: A helyi műszaki iskolában szeretnék fodrászatot tanulni, mert ez érdekel.

Német Árpád: Az óbecsei Gimnáziumba szeretnék iratkozni, mert még nem döntöttem el, hogy mi leszek.

Szabó Adrián: A topolyai mezőgazdasági iskolába szeretnék iratkozni, mert szeretem az állatokat és szeretek ilyesmivel foglalkozni. Bár nem 100 %- os a döntés.

Horvát Elvira: A kereskedelmi-középiskola cukrász szakára szeretnék iratkozni, mert nagyon tetszik az iskola és maga a szakma.

Nyerges Karolina: A szabadkai egészségügyi iskolába szeretnék iratkozni, mert nekem nagyon tetszik a szakma.

Budai Albert: A becsei műszaki iskolában szeretnék bejutni. (Elektronika vagy autóméchanika).

Acsai Balázs: Gimnáziumot választottam, mert tanár szeretnék lenni.

Odri Levente: Óbecsei Gimnáziumra esett a választásom, mivel még nem döntöttem a jövőmmel kapcsolatban.

Koszorús Róbert: A műszaki iskolába szeretnék iratkozni, géplakatosnak.

Kiss Csongor: Szakács szeretnék lenni, mert szeretek főzni és jókat enni.

“Amit teszünk csak egy csepp a tengerben. A nélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb volna a tenger.”

Teréz anya

Eredményes nyolcadikosaink

Bonton

Hogyan viselkedjünk egy sérült ember társaságában?

ALAPVETŐ ISMERETEK

- A sérült embereknek nem sajnálkozásra van szükségük, hanem megértésre, szeretetre, barátságra és bátorításra.
- Mindig tudatosítsuk közegünkben a sérült ember jelenlétét. Próbáljuk bevonni őt a beszélgetésbe, a társaságba.
- Ne bámuljunk! Ehelyett próbálkozzunk meg egy meleg mosollyal, köszönéssel. A sérült embernek is valódi érzései és lelki-szellemi szükségletei vannak.
- A felnőttekkel felnőttekhez méltó módon viselkedjünk. Csak akkor szólítsuk keresztnevével az illetőt, ha a társaságban másokhoz is így viszonyulunk.
- Attól, hogy valaki mozgássérült, vak vagy süket, még normális a felfogóképessége, az intellektusa.
- Ha valakinek a tolokocsijára támaszkodunk vagy azon lógunk, az olyan, mintha a kocsiban ülő személlyel tennénk ugyanezt. Ez nagyon zavaró lehet a számára. A szék használójának szinte a testrésze. Ne támaszkodjunk rá.
- Amikor segítséget ajánlunk fel egy látássérült embernek, engedjük, hogy ő fogja meg a karunkat. Így vezetni tudjuk a tuszolás vagy vonszolás helyett.
- A vakvezető kutya nem öleb. Ne dédelgessük a gazdáját engedély nélkül.
- Amikor egy sérült emberrel beszélgetünk, közvetlenül rá nézzünk és hozzá szólunk, ne a kísérőjén keresztül akarjunk vele társalogni.
- Ha egy tolokocsiban ülővel beszélgetünk hosszabb ideig, helyezkedjünk el úgy, hogy szemünk közel egy magasságban legyen az övével. Így egyikünknek sem fájdul meg a nyaka.
- Egy súlyosan látássérült ember üdvözlésekor mondjuk meg, hogy kik vagyunk. Ha egy nagyobb társaságban beszélgetünk, mindig név szerint szólítsuk meg azt, akihez szólunk, ez segítséget ad a rosszul látóknak a jobb megértéshez. Beszédstílusunk a szokásos legyen.

Vuk diplomásaink

1. **Eremić Mirjana** (8.a)
2. **Benarik Dajana** (8.a)
3. **Hajagoš Milica** (8.a)
4. **Kéringer Karina** (8.b)
5. **Bertók Izabella** (8.b)
6. **Sárkány Krisztina** (8.b)
7. **Ódri Levente** (8.c)

Különdiplomásaink:

1. Eremić Mirjana (8.a): történelemből;
 2. Benarik Dajana (8.a): történelemből;
 3. Hajagoš Milica (8.a): magyar nyelvből;
 4. Kéringer Karina (8.b): magyar nyelvből és képzőművészetből;
 5. Bertók Izabella (8.b): magyar nyelvből, biológiából, fizika;
 6. Sárkány Krisztina (8.b): magyar nyelvből, matematikából, biológiából és testnevelésből;
 7. Ódri Levente (8.c): magyar nyelvből és földrajzból;
-
8. Gortva Csaba (8.b): informatikai és műszaki ismeretekből valamint testnevelésből;
 9. Hadnagy Csongor (8.b): informatikai és műszaki ismeretekből;
 10. Szabó Kornél (8.b): testnevelésből;
 11. Gálfi Andrea (8.c): német nyelvből;

Szakdiplomásaink:

1. Horváth Edina	15. Eremić Mirjana
2. Budai Andrea	16. Benarik Dajana
3. Acsai Balázs	17. Hajagoš Milica
4. Berta Rita	18. Kéringer Karina
5. Német Árpád	19. Bertók Izabella
6. Nyerges Karolina	20. Sárkány Krisztina
7. Bulyák Nikoletta	21. Gortva Csaba
8. Kállai Anett	22. Gálfi Andrea
9. Makra Imre	
10. Kavaz Nikita	
11. Šabanović Jovana	
12. Milovanov Žaneta	
13. Keljački Tamara	
14. Petković Isidora	

“Kövesd a megérzéseidet, ahogy a régi hajósok követték a csillagokat. Az utazás lehet magányos, de a csillagok elvezetnek céloddhoz.”

David J. Mahoney

Једва сам чекала да кренем у први разред и упознам нове другаре.

Сећам се првог дана када смо кренули у пети разред. Милица и ја смо биле са родитељима. Виделе смо групу ђака испред капије школе. Када смо почели да улазимо број деце се повећавао. Одједном смо приметиле девојчицу која нам се приближава да се упозна. То је била Јована, сва насмејана и срећна. То је био дан за памћење. Сваког ћу памтити и по манама и по врлинама. Памтићу и наставнике који су увек били ту када је требало. Наравно, ту је наша разредна са којом смо највише времена провели. Памтићу наставницу српског која је увек била уз нас, наставника историје који нас је често засмејавао, наставницу физичког, наставника физике и техничког. Све ћу их памтити јер су ми сви драги. Ту су и моји другари. Жану ћу памтити по том што сам увек могла све да јој кажем. У мом срцу остаје Тамара, Дора, Ксенија и остала компанија.

До краја је остало још мало и сузе ми крену кад се сетим свега али надам се да ћемо се често окупљати и присећати се свих наших догађаја.

Ивана Марковић 8а

Приближава се дан када моји другови и ја завршавамо основну школу.

Свако од нас понеће из школе лепе и мање лепе успомене. Ја бих издовила неке моменте које сам доживела са целим друштвом. Један од њих је са екскурзије у Сремској Митровици. Ја сам тада упала у мочвару. Мени је то било јако непријатно али за моје другове веома духовито. Постоји још много тога али ја бих сада мало да пишем о мојим другарима. Писаћу прво о онима са којима сам се највише свађала. Први од тих кандидата је Ксенија, звана „политичар“. Са њом се свађа скоро цео разред јер она је увек у праву, нико више. Искрено, не бих желела да видим другу Ксенију у средњој. Долази Мима, звана „живац“. Назвали смо је тако јер се она увек наљути за ситницу. Са Немањом сам се увек свађала због свега и свачега али смо увек били јако добри другари. Сада ћу мало и наставнике да споменем. Почећу причу од наставнице, моје друге разредне, наставнице српског. Она ће свима нама остати у лепом сећању зато што је увек била ту за наш разред. Наставница биологије, Славка, њу ћемо сви памтити по томе што јој је увек сметао шкрипац столице и кад год би неко то урадио морао би да устане и понови лекцију. Да не заборавим наставницу Јасмину. Да ње није било, ја сигурно не бих оволико заволела физичко.

Основна школа ће ми остати у лепом сећању. Никад нећу заборавити наставнике и другаре, они ће ми увек бити у срцу.

Тамара Кељачки 8а

Моји дани у основној школи су били супер. Било је „лудило“.

Било је ту пуно догађаја. Мени је један остао у сећању. У шестом разреду са нама је био Милош, мој најбољи друг. Једном смо се нас двојица посвађали са девојчицама. Милош се разбеснео, залетео се, оклизнуо се и ударио руком о лавабо. У тренутку када је Милош пао Дајана је отворила врата да види шта је било јер се ударац јако чуо. Како је она отворила врата тако је видела да Милош лежи на поду. Била је то јако смешна сцена.

Најбоље су биле године у основној школи.

Немања Репановић 8а

Ближи се крај моје последње школске године. Понећу много лепих успомена и сећања.

Из основне школе памтићу разне договорштине и наша глупирања. Остаће ми успомена и на неке наставнике, разне екскурзије на које смо ишли, разне доживљаје... Једног дана, док смо чекали наставницу физичког, глупирали смо се на ходнику, испред кабинета за енглески језик. Врата кабинета су била отворена те смо Тамара, Дора, Мима и дошле на идеју да убацимо Ксенију у ту учионицу. Унутра су били ученици петог разреда а наставник енглеског је држао наставу али ми то нисмо знале. Подигле смо Ксенију и док смо се приближавале вратима чули смо да се ученици смеју. Када смо је убацили наставник је изашао из учионице. Ништа нам није било јасно, нисмо га очекивале. Памтићу и разна Тамарина глупирања, када је ушла у контерјнер по торбе, када се пењала по зиду и падала више пута и много тога. Памтићу приредбе и цео свој разред.

Недостајаће ми ови дани, мој разред и неки наставници.

Дајана Бенарик 8а

Током основне школе ми се догодило превише лепих али и подоста ружних ствари. Сећаћу се само лепих јер сматрам да све ружно треба оставити иза себе.

Сви говоре како је најлепши део живота проведен у основној школи али ја баш и нисам уверена у то. Било ми је јако лепо и биће ми још лепше ових последњих неколико недеља. У свом разреду сам се увек истицала, не зато што сам најбоља већ једноставно нисам повучена и увек налазим начин да будем у центру пажње. Оно по чему ће ме цео разред памтити је то што много причам и што сам нарцис. Ми смо некако јединствен разред. Нисмо сложни, све што друге нервира нама је занимљиво или обрнуто али на неки специфичан начин значимо једни другима. Било је много занимљивих догађаја...Дечија недеља, Мајске игре, Дан заљубљених и много других програма. Догодило нам се много смешних ствари али ја ћу издвојити само једну. На једној екскурзији Тамара је угледала лопту, кренула за њом, оклизнула се и упала у мочвару. Сви смо се смејали али је мирис у аутобусу био веома непријатан. Ту су и наши наставници. Без њих не бисмо били овде где јесмо.

“Nem elég parányi tetteken gyakorolni a jót; az ember tökéletesülhető teremtmény; s mint olyannak meg is kell magát bizonyítani.”

петог разреда али ипак нам много значи. Она нас је научила много о очувању природе и она је много добра особа. Нећу заборавити ни наставника историје. Он воли да се шали али и када то ради никада не престаје да предаје. Много је духовит и да није било њега многи од нас сада не би знали шта ће уписати.

У основној школи је било јако лепо али надам се да ће у средњој бити још лепше. Нека ми не замере наставници које нисам споменула. Сви су ми подједнако драги и пуно ми значе.

Ксенија Медућ 8а

Моји дани из основне су незаборавни.

Када смо једном ишли код зубара и требали да се после прегледа вратимо на часове ми то нисмо урадили него смо лутали по граду и свашта разгледали. Исто смо то урадили и после сликања за матуру. Сећам се екскурзије из четвртог разреда. Ишли смо са учитељицом на Гучево. било нам је јако лепо али мени је било страшно пењање уз планину а још страшније када смо силазили.

Те дане и тренутке ћу памтити целог живота. Волела бих да се много тога опет врати да се сетим и насмејем као тада.

Никита Каваз 8а

У основној школи је било много тога лепог што ћу памтити али и много тога што не желим да ми остане у сећању.

Са другарима из разреда сам доживела много тога. Било је ту свађа али то ћемо заборавити. За време Дечије недеље увек се дешавало нешто смешно што памтимо и дан данас. Са неким другарима из разреда сам проводила мање, а са неким више времена. Сећам се Тамариног упада у бару и нашег смејања на тај рачун. Наставнике које ћу памтити су наставница српског, јер је увек била за мене, да ми да савет и да ми помогне ако имам неки проблем. Наставница биологије ми је исто драга иако јој је увек сметао шкрип столице. Сви ћемо запамтити њену реченицу после тога „па шта је сад то?“. Ту је и наставница музичког, она је увек весела и расположена. Наставник историје је познат својим „одвалама“ на које се сви смеју. Некад је расположен а некад није његов дан. Остале наставнике ћу исто памтити али ове сам издвојила јер су ми посебно драги. Биле су ту и симпатије и све остало.

Много сам лепих тренутака доживела. Не кажу цабе да су најбоље године проведене у основној школи.

Жанета Милованов 8а

Сусрет са песником I.

24. априла, у Градској библиотеци у Бечеју, гостовао је песник Тоде Николевски. Деца су била у посети и ево неколико њихових утисака

Био је уторак, 24. април. Имали смо само четири часа и у 18 сати је требало да будемо у библиотеци. Повод наше посете било је гостовање песника Тодеа Николевског. Програм је започео тако што смо прво чули песникову биографију, ко је он и шта пише. Причао нам је вицеве, чули смо неке песме из његове збирке... Све у свему, било нам је занимљиво.

Марина Икач 7а

Тоде Николевски је 24. априла посетио наш град. Ми смо имали прилику да га упознамо. Било је забавно. Такмичили су се дечаци и девојчице. Писац је причао вицеве и био специјалиста у томе. Причао нам је о размишљању и понашању старијих и млађих. Лепо сам се насмејала и нисам зажалила што сам отишла.

Марија Чоти 7а

Сусрет са овим човеком био је занимљив. Чули смо много тога. Читао нам је песме и причао вицеве. Било је и питалица које ако бисмо погодили, излазили бисмо на бину и добијали часопис. На бини су у једном моменту били дечак и девојчица који су се такмичили у причању брзалица. Било је јако занимљиво и забавно.

Нада Дорословачки 7а

Било нам је лепо на том дружењу. Чули смо прво нешто о песнику а онда је кренуо програм. Било је интересантно када су на бину изашли девојчица и дечак који су требали да се пољубе. Јако су се били постидели.

Драгана Ракош 7а

Разговори са осмацима

“Önmagunk megismerése a legnagyobb utazás, a legfélelmetesebb felfedezés, a legtanulságosabb találkozás.”

Márai Sándor

Пошто је крај школске године пред вратима и дошло је време за наша велика опредељења, ми смо са свим ученицима осмих разреда мало поразговарали о томе. Питали смо их шта ће уписати, због чега и шта им је најлепше и најзанимљивије било у школи. Неки од њих се још увек нису определили што се даљег школовања тиче а неки већ имају јасно постављене циљеве. Ево њихових одговора:

Флориан Сабо 8ц: „Још увек размишљам шта ћу уписати. Оно што за сада знам је то да ћу вероватно уписати нешто у Суботици. Најлепши ми је овај сам крај осмог разреда. Нећу никада заборавити друштво из основне школе“.

Будаи Алберет 8ц: „Уписаћу теничку школу. Једноставно ми се допада, мислим да ћу се ту пронаћи. Дружење ми је било најлепше у основној школи“.

Пеић Марио 8ц: „Уписаћу економску школу, због Жане ☺. Најлепше је било дружење са другарима“.

Сабо Адриан 8ц: „Не знам шта ћу уписати. Најлепше и најзанимљивије су ми биле наше шале“.

Косоруш Роберт 8ц: „Уписаћу техничку школу, то је све што знам...за сада“.

Немет Арпад 8ц: „Размишљам о срећој школи, не знам још увек. Најлепше су ми биле наше шале“.

Киш Чонгор 8ц: „Ја ћу бити кувар, то ћу и уписати. Волео бих тиме да се бавим, зато то уписујем. Најлепши ми је осми разред“.

Ачаи Балаж 8ц: „Уписујем гимназију. Хоћу касније да наставим школовање и будем наставник историје па мислим да ми је ово добра прилика да проширим своје знање и обезбедим себи добру подлогу за факултетско образовање. Дружење је убедљиво било најлепше“.

Берта Рита 8ц: „Двоумим се између гимназије и медицинске школе. Јако волим медицину. Остаће ми у сећању наставница мађарског, другари, разни занимљиви програми и још много тога“.

Латак Андор 8ц: „Волео бих да упишем средњу школу која ће ми омогућити да будем ветеринар. Јако волим животиње. Најзанимљивији су ми били празни часови ☺“.

Одри Левенте 8ц: „Уписујем гимназију. Једноставно ми се допада. То ми је најсигурније јер после тога могу било који факултет уписати. Најлепши ми је крај школске године“.

Бонифарт Иштван 8ц: „Уписаћу пољопривредну школу. Волео бих да будем ветеринар јер волим животиње. Најбоље ми је било дружење“.

Радич Едина 8ц: „Уписаћу техничку школу. Желим да будем фризерка. Све је било лепо и занимљиво“.

Калаи Анет 8ц: „Уписаћу пољопривредну школу. Дружење ми је било најлепше“.

Хорват Елвира 8ц: „Хоћу да будем посластичар, то ми се јако допада. Све је било лепо и занимљиво“.

Бујак Николет 8ц: „Уписаћу средњу школу у Будимпешти (Kereskedő). Желим да идем у Будимпешту. Ово ми је идеална прилика, а и доста родбине имамо тамо. Најлепше су биле забаве и дружење“.

Њергеш Каролина 8ц: „Уписаћу медицинску школу у Суботици. Волим медицину. Све је било лепо али најлепше је било дружење“.

Галфи Андреа 8ц: „Уписаћу економску школу. Дечија недеља ми је била најзанимљивија“.

“Lehet, hogy gyenge néha még a hangunk,
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
De indulunk: a szépet, jót akarjuk
S érezzük, hogy hitünknek szárnya van!”

Juhász Gyula

Фриш Виола 8б: „Уписаћу гимназију. То уписујем јер не знам чиме бих волела да се бавим. У сећању ће ми остати другари, учење... Најзанимљивије ми је било када су за време Дечије недеље девојчице победиле у трци кола“.

Сабо Корнел 8б: „Уписаћу техничку школу зато што волим електротехнику. Памтићу увек наше глумирање, када сам наставници немачког избушио гуму, када сам преправљао оцене и када сам искључио цев за гашење пожара“.

Ракош Норберт 8б: „Уписаћу пољопривредну школу. Волео бих да будем ветеринар. Јако волим животиње. Најзанимљивије су ми биле радне акције, турнири у фудбалу и када сам наставницима увек упадао у реч ☺“.

Макра Имре 8б: „Уписујем пољопривредну школу. Имамо пуно земље и имам услова да се бавим тиме, а и волим тај посао. Највише су ми се свиделе Дечије недеље“.

Ретек Ева 8б: „Уписаћу економску школу. Занима ме свет економије. Недостајаће ми друштво и глумирање“.

Шаркањ Кристина 8б: „Уписаћу хемијску школу у Чоки. Интересује ме то јако. Недостајаће ми глумирање на часовима“.

Гортва Чабa 8б: „Уписујем гимназију. Допада ми се јер су тамо наставници строги и пуно се учи. Најзанимљивије ми је било када је наставница изгубила кључеве“.

Хорват Ервин 8б: „Уписујем економску школу. Допада ми се та школа. Недостајаће ми глумирања“.

Кормонди Валентина 8б: „Уписаћу хемијску школу у Чоки. Волим тиме да се бавим. Недостајаће ми забаве и другари“.

Хорват Едина 8б: „Уписаћу гимназију јер планирам и факултет а ово је добра основа за сва даља занимања. Недостајаће ми наставници, забаве...“.

Кечкеш Андреа 8б: „Још увек на знам шта ћу уписати. Недостајаће ми другари“.

Керингер Карина 8б: „Уписаћу медицинску школу. Јако ме интересује свет медицине. Недостајаће ми забаве, школске активности, такмичења, разни програми, глумирање наших дечака...“.

Сустрет са песником II.

Сустрет са овим песником био је јако занимљив. Рецитовао нам је песмице које су се односиле на то како се дечаци и девојчице љубе. Питао нас је да ли смо заљубљени. Одговор је био „неее“. На почетку, писац је питао да ли има ту неки храбар дечак који ће изаћи на бину. Када је дечак изашао морала је и једна девојчица изаћи. Упознали су се и писац је хтео да се нашали тако што им је рекао да ће сада учити како се љуби. То је била само шала. Спремио је био и неке мудре питалице до чијих се одговора мало теже долазило.

Зорица Белошев 7а

Од песника, Тодеа Николевског, чули смо много тога. Причао је смешне вицева а јако су занимљиве биле и приче на јапанском и турском језику. Било нам је лепо и пријатно.

Мартина Гуцунски 7а

На почетку је била најава програма, његова биографија и његова дела. Након тога, двоје деце је рецитовало занимљиве песмице. Када је песник наступио почела је забава. Било је вицева, девојчица и дечака који су учили како се љуби, песник је казивао брзалице а деца су морала да то понове и најбољи би добили часопис који је он написао. Било је и игара погађања које су биле награђене. Мој разред није добио награду. Свакако нам је било лепо и волела бих да песник дође и следеће године.

Драгица Попов 7а

На овом дружењу је било пуно вицева. Најбољи је био о рибама. „Биле четири рибе, две су се удавиле и колико их је остало?“ „Рибе не могу да се удаве“. Време нам је брзо прошло јер је било јако забавно.

Жељана Јовановић 7а

Милица Хајагош 8а: „ Уписаћу техничку школу. Допада ми се та школа. Највише су ми се свиделе Дечије недеље, приредбе, договодштине са друштвом...“.

Мирјана Еремић 8а: „ Још увек не знам шта ћу уписати. Најбоље је било дружење у основној школи и прославе поводом Дана заљубљених“.

Ксенија Медић 8а: „Уписаћу економску школу. Одувек сам то желела а и моје најбоље другарице уписују исто то. Најзанимљивији су ми били друштво, празни часови, час историје, техничког, географије, српског, немачког и сви програми које је школа организовала“.

Јована Шабановић 8а: „ Уписаћу техничку школу зато што желим да будем фризерка. Најзанимљивије су ми биле Дечије недеље, прославе... Недостајаће ми друштво“.

Тамара Кељачки 8а: „ Уписаћу економску школу. Интересује ме кулинарство. Најзанимљивије су ми биле Дечије недеље и такмичење из атлетике“.

Немања Репановић 8а: „Уписаћу економску школу. То је добра школа. Најзанимљивија су ми била такмичења у фудбалу“.

Дајана Бенарик 8а: „Уписаћу економску школу. Интересује ме јако психологија. Највише сам волела одморе и своје друштво“.

Никита Каваз 8а: „ Уписаћу економску школу. Занима ме кулинарство. Највише сам волела Дечије недеље и своје друштво“.

Исидора Петковић 8а: „Уписаћу гимназију. Волим језике и желим да наставим са тим касније. У основној школи ми је најлепше било дружење и програми поводом многих празника, то ћу сигурно дуго памтити“.

Жанета Милованов 8а: „Уписаћу економску школу. Допада ми се та школа и имам доста пријатеља тамо. Најлепше у основној школи су ми биле Дечије недеље, прославе поводом Дана заљубљених, Дан школе, друштво, наставници...“.

(Ово су спровеле ученице 8а разреда, Жанета Милованов и Ксенија Медић)

За десет година замишљам себе као...

Од малих ногу себе замишљам као пословну жену или као медицинску сестру.

Како су године пролазиле моје мишљење се мењало. Сада када сам мало зрелија размишљам другачије. Од пре неколико месеци жеља ми је да радим у некој банци јер ме занима новац и некако сам се пронашла у том послу. Имам још једну жељу од малена. Волела бих да постанем позната плесачица јер се плесом бавим јако дуго и то ме јако испуњава. Неки кажу да од тога нема користи и тачно је да за сада нема али када одрастем и почнем да идем на мало већа и даља такмичења биће користи и од тога. То је оно што бих ја волела, да будем успешна плесачица и пословна жена.

Искрено се надам да ће се ово остварити.

Жанета Милованов 8а

Питала сам се шта ће бити са мном за десет година јер кад погледам свет око себе имам утисак да свако вуче на своју страну.

Ја бих волела да будем ветеринар. Желим да помажем животињама када им је лоше и када су повређене јер су и оне део нашег живота. Зато ћу и уписати средњу школу која ће ми касније омогућити да се бавим овим послом. Често помислим како би било лепо да, када прођу године, седим са старим друштвом и присећамо се разних доживљаја. За десет година ћу бити озбиљна девојка која ће имати неког поред себе са ким ћу моћи да делим све оно лепо и ружно што ми се догађа.

То су моје жеље.

Ивана Марковић 8а

“Nézz vissza most egy percre, nézz az útra,
Nézd meg, mit tett, mit alkotott a munka,
Nézz vissza... aztán ismét csak előre,
S indulj tovább az alkotó jövőbe.”

Kiss Jenő

Бих захтевала да знају своје обавезе. Волела бих да та школа у којој бих радила има теретану јер би се деца на тај начин више ангажовала. Често бих организовала разна такмичења на којима би учествовала деца из свих школа.

Јако бих волела да ми се ово оствари јер је то жеља коју дуго носим са собом.

Тамара Кељачки 8а

За десет година себе замишљај као професорку енглеског.

Јако волим енглески језик и да ширим своје знање другима па мислим да је посао професора за мене права ствар. Када сам била у Нишу, моје сестре и ја смо се упознале са Холанђанима који су дошли у обилазак Србије. Тада сам први пут са неким причала на енглеском. Осећала сам се јако битно и испуњено што могу да разговарам на страном језику. Пошто сам ја много млађа од мојих сестара они су били одушевљени тиме како ја добро говорим енглески. Када бих била професорка, била бих строга само када је то потребно. Од оних који не знају, не бих тражила пуно јер неком језици једноставно не иду. Потребно би било само да видим да се труде да науче. Они који знају и имају слуха за тако нешто бих јако форсирала јер би они сигурно могли постићи добре резултате.

Волела бих да ми се ово испуни мада знам да то није једноставно али уз јако жељу и упорност мислим да се то може остварити.

Исидора Петковић 8а

Себе сам замишљала у много улога, као докторицу, водитељку, учитељицу и још много тога али на крају се испоставило да ја желим нешто сасвим другачије од свега овога.

Ја јако волим да учим и да разговарам о људским правима, да браним људе а посебно волим да изражавам своје ставове. Мислим да се већ могло закључити да за десет година себе замишљај као успешног адвоката. Још једна ствар коју много желим је да живим у иностранству када одрастем. Волела бих да то буде Америка. Немам шта да дужим, закључак је да за десет година себе видим као успешног адвоката у Америци.

С обзиром на то да увек испуним своје циљеве, сумњам да ће другачије бити и са овим.

Ксенија Медућ 8

Не верујем да би ико могао тачно да каже где ће бити и шта ће радити за десет година.

Ја само могу да нагађам шта ћу радити и где ћу бити за десет година. Себе замишљај као поручницу у Војној академији, на смеру Ваздухопловство. Иначе, бојим се висине али је то татина неостварена жеља па се надам да ћу ја успети. Мислим да ћу бити успешна и надам се да ћу догурати до што већег чина. Није лако постати пилот хеликоптера али даћу све од себе. Волела бих да нека од другарица иде са мном, да не будем сама. Биће ми тешко да се навикнем али ако се будем довољно трудила, успећу. Уколико ово не успе, радићу у банци или постати адвокат. Не бих волела да будем наставница или домаћица пошто су то стресни послови.

Ово су само моја предвиђања и не бих волела да унапред планирам јер се бојим да неће успети.

Милица Хајагош 8а

Желим људима добро...

Када сам видела овај наслов на памет ми је пала једна ствар о којој могу писати. Имам много да кажем о нечему што многи избегавају да причају.

Постоји много људи на свету који омаловажавају, понижавају и исмевају сиромашне, болесне и многе друге људе. Често о њима суде на основу боје коже, које су расе и слично. То је велика неправда да се на основу тих ствари ствара мишљење. Они који то раде вероватно имају високо мишљење о себи а не схватају да због таквих својих поступака све више падају. Такође не схватам поенту емисија у којима се други људи исмевају а таквих емисија је много. Је л` поента у томе да се насмеје народ тиме што ће се неко понизити? Још је страшније што је многим људима то заиста смешно. Најгоре ми је кад видим да се мени драге особе мењају а да ја на то не могу да утичем. Лично ја до сада нисам била понижавана, нити исмевана и нећу ни дозволити да будем. Али, исто тако знам да су се многи који су се налазили у таквим ситуацијама осећали немоћно и једноставно само ћутали. Ја нисам тип особе која може да ћути, посебно не када се о овако нечему ради.

Апелујем на све људе да се бране, да држе до себе и не дозволе ником да нарушава њихов мир и здравље јер ако се ми сами не изборимо са тим нико то уместо нас неће урадити.

Ксенија Медић 8а

Прича, прича и само прича... Шта се постиже причом о свему? Да ли је то корисно за нас децу? Да ли људи превише причају? Ова и многа друга питања деца постављају сама себи скоро свакодневно.

Ја свет без приче не могу да замислим, а и када би као такав постојао, вероватно би брзо потонуо. Из искуства знам када сам љута и не причам са неким да је то страшно и једва чекам тај моменат када ћу са том особом прозборити коју. Увек када нам се нешто дешава, лепо или ружно, ми имамо потребу да то поделимо са неким. Некада су то сасвим небитне теме али нам помогну да се бар удаљимо од проблема и мало одлутамо у неки чаробан свет. Људи су годинама унапређивали језике тако што су причали. Често долазимо у ситуације када мислимо да је гомила проблема у нашим главама. Довољан је један разговор са људима који су нам драги, којима верујемо и сваки проблем је једноставније решити. Увек су паметније две главе од једне.

Комуникација је саставни део наших живота. Без тога нема успеха, нема среће, нема задовољства. Није лако када је човек усамљен и зато су приче и разговори битни.

Мирјана Еремић 8а

Већина људи у данашње време не може или не сме да отворено прича о свом проблему.

Нажалост, деца се све чешће сусрећу са сличним проблемима, било да је то насиље у школи или задркивање и омаловажавање других. Као што сам рекла, многи се боје да испричају оно што им се дешава. Најгоре је уствари то што има мало места где би се људи могли обратити ако им је потребна помоћ и да се постојећи проблем реши у анонимности. Често се дешава да ако је дете злостављано од стране наставника, учитеља или професора у школи, о томе не сме да прича са родитељима и на тај начин себи ствара много већи проблем пошто „злостављач“ види да се не предузима ниша по том питању. Има и доста случајева у којима су жене злостављане од стране мужева и тај проблем скривају мислећи да ће се ситуација смирити и не схватају да се уствари стање само погоршава. Постоје и родитељи који злостављају своју децу или их уцењују да раде неке ствари које они не желе да раде. Пречесто има оних који упадају у лоше друштво где се одају алкохолизму, наркотицима и разним другим пороцима. Многим то смета, хтели би да престану са тим али се боје да не погоршају ситуацију. Има и тога да се жене или деца, па чак и старији људи злостављају на улици и то иде до те мере да се они боје да причају о томе. Верујем да није свеједно причати о таквим проблемима. Околина је данас пуна предрасуда када су у питању такве ствари. Дешава се да када, на пример нешто испричате својој другарици, она само одмахне руком и каже „мани се тога“ а вама буде најгоре.

Требало би да будемо људи. Ако неко има проблем, и ако жели баш са вама да прича, дајте му шансу. Вас то ништа не кошта а њему пуно значи.

Милица Хајагош 8а

“Az a bölcs ember, aki a jelent éppúgy szereti, mint amilyen szívesen fog visszagondolni rá, amikor az már múlttá válik.”

Machado

Моји дани у основној школи

Свако дете једва чека да крене у школу а онда кроз неколико година једва чека да је заврши.

Тако је било и са мном. Једва сам чекала да кренем у први разред и да сазнам много занимљивих и нових ствари.

Тако је и било. Како су године одмицале школа је постајала све тежа. Старији другари су одлазили, нови долазили а мени се чинило као да пролази читава вечност. Као и сваком другом ђаку одмори су били кратки и једва смо чекали распуст. Екскурзије су биле занимљиве и сваки пут смо једва чекали да идемо поново. Прошао је и четврти разред и дошао пети. Ивана и ја смо морале да путујемо сваки дан. Сећам се и тог првог дана. Једино нам је Јована пришла. За Тамару смо мислили да је дечак пошто је тако изгледала а Никита и Јоца нису ни били дошли први дан. Почела је још једна школска година али и догодовштине које ћу увек памтити. У нашем разреду има десет девојчица. Било је пет дечака са којима се никада нисмо претерано добро слагале и често смо се издвајале од њих. Једном таквом приликом, Прошла је још једна година. У шестом разреду смо ишли у Сремску Митровицу, у резерват природе „Засавицу“. Тамара је са дечацима играла фудбал и упала у оближњу мочвару. Немања и Ивана су придржавали Тамару како би дохватила лопту али она им је некако исклизнула и упала унутра. Била је сва мокра. Прошла је још једна година а већ су се три дечака исписала из нашег разреда. Иако су били остали само Немања и Милош, ми се и даље нисмо слагале са њима. Сећам се како су дечаки упадали на туђе часове или бежали са истих. Сада, када смо осми разред, остао је само Немања. Верујем да му није лако међу нас десет девојчица. Увек смо тражили начин да не будемо на часовима и увек смо се извлачили. Доста пута смо слушали Тамарине „одвале“ и њено представљање на часу историје. Памтићу многе. На часу биологије је рекла „крава је користан инсект“ за зелени кадар на историји рекла је да је то жбуње, уместо Хитлер „Хилтер“... „кукулатор“ уместо калкулатом и још много тога. Једном је чак упала у контејнер по торбе. Њу никад нећу моћи да заборавим а поготово не њене наступе и испаде у школи. За ових осам година било је пуно несташлука, смеха и испада. Не могу свега ни да се сетим. Наравно, смејали смо се и са наставницима, са некима мање а са некима више. Увек ћу памтити учитељице које су нам предавале, Соња Пећанац, Дренка Вендер и Наташа Булин. Такође нећу заборавити наставницу српског, Јелену Лазаревић, иако нам она није предавала од петог разреда памтићу је увек. Њој смо увек могли да се обратимо за помоћ. Ту је и наставник мађарског који је сада директор. Оне је увек био позитиван и насмејан и увек нас је подржавао. Нећу заборавити ни наставницу географије, биологије, ликовног, физичко... наставника историје и физике... уствари нећу заборавити никог а поготово не нашу разредну која је увек била уз нас иако то баш није најбоље показивала. Поред наставника, ту су биле педагогица и психологица које су увек давале све од себе да реше постојећи проблем и увек нам некако буде лакше после сваког разговора са њима. Надам се да ћемо се друштво и ја и у будућности добро слагати и надам се да ћу с времена на време сретати наставнике који нам предају само још месец дана.

Иако смо увек чекали на „звонка спаситеља“ сада нам је некако жао што га чујемо на крају часа.

Милица Хајагош 8а

Ових осам година је брзо прошло. Сећам се као јуче да је било. Дошла сам први пут у школу и упознала друштво с којим ћу проводити време у школи.

Пут од првог до осмог разреда није био лак али је био јако забаван и пун догодовштине. Сада, када се сетим могу да се смејем до изнемоглости свим нашим догодовштинама. Људи кажу да се лепе ствари брзо забораве а оне ружне се памте. Ја се сећам свега онога што је било лепо али и оних лоших и немилих догађаја. Када се сетим првог дана увек ме насмеју та смешна лица. Били смо тако мали. Било је пуно смешних догађаја. Забављали смо се на одморима али и на часовима са наставницима. Последњих месеци почињем да верујем у то да су најлепши дани у основној школи. Једно место у мом срцу посебно је резервисано за друштво и наставнике из основне школе. Увек ће ми бити драги. Не бих да издвајам појединце јер су сви посебни на неки начин. Сви су они један део мог одрастања, односно мог детињства.

Надам се да ћу остати у контакту са свима и после завршетка школе јер не знам како ћу без њих.

Мирјана Еремић 8а

Élmények a Berkes tanyán

A 2.c osztály tanulói pénteken, május 4-én filmforgatáson vettek részt a Berkes tanyán. A Halló TV Ki tanyája ez a nyárfás? című műsorának szereplőiként egésznapos programban volt részük.

Fél 10-kor jókedvűen érkeztünk a tanyára az igazgatónkkal együtt. Az osztály tanulóinak, Emmának a nagyszülei és szülei már vártak bennünket. Kíváncsian indultunk felfedezni a tanya szépségeit: a motor- és autógyűjteményt, különös játékokat, (fából készült libikókát, trambulint). Dédelgettük a nyuszkókat, kicsibéket, Lilla

“A világ megismerése érdekes, hasznos, gyönyörködtető, félelmes vagy tanulságos; önmagunk megismerése a legnagyobb utazás, a legfélelmesebb felfedezés, a legtanulságosabb találkozás.”

Márai Sándor

megsétáltatta a madzaggal megkötött tyúkot. Kipróbáltuk a tanyai munkákat: kukoricát morzsolunk kézi morzsológéppel, krumplít ültettünk, majd elhelyeztük a Gusztó és Gizi nevű madárijesztőket. A lányok készítettek igazi kemencében sült kenyeret. Ebédre gyöngyöslevessel és nyársonsült kecskehússal vendégelték meg bennünket. Délután fagyiztunk. A vidám hangulat előcsalogatta a gyerekekből a kreativitást is. Lakodalmas játékot találtak ki. Előkerültek a nagymama ruhái, tollból elkészült a fejdísz, öltöztették a menyasszonyt, megtalálták a vőlegényt, a zenekar húzta a talpalávalót, mulatott a násznép a háziakkal együtt. Mindezt kamerák rögzítették.

Élményekkel gazdagodva, vidáman tértünk haza.

Valéria, tanító néni

Turzai

PING és PONG

Testvérem, Tóbiás Lilla az óbecsei Asztaltenisz Klub tagja. Vele beszélgettem a sportról.

- Mikor kezdted asztalteniszezni ?
- Másfél éve edzek.
- Hetente hányszor és hol gyakorolsz ?
- Mindennap 2-3 órát a klub edzőtermében, hétfőig pedig idehaza gyakorlok.
- Eddig hol voltál versenyeken ?
- Topolyan, Újvidéken, Stapon, Kanizsa és Kovačicán.

- Milyen eredményeket értél el ?
- Két bronzérmes és két ezüstöt.
- Ki az edződ ?
- Glavaški Milutin.
- Miért választottad ezt a sportot ?
- Azért mert nem agresszív, sokat lehet mozogni, fejleszteni az izmokat és emellett utazunk, barátkozunk.
- Köszönöm a beszélgetést és további sok sikert kívánok !

Tóbiás Vivien, 4.b

A sulis

Szép a világ meg a sulis,
szeretjük a tanító nénit!
Az isiben sok a gyerek,
főleg a díszes tanterem.

Máris csöngetnek, jaj de jó!
A matek óra túl hosszú.
Gyere velem kis pajtás,
te is okos leszel már.

Pintér Krisztián, 1.b

Tavas van!

Hóvirágok nyílnak,
érkezik a kikelet.
Egyre melegebben süt a Nap.
Zümmögnek a méhek.

Virágoznak a fák.
Művelik a szántóföldeket.
A gyerekek labdázna,
kerékpároznak.
Nagyokat kirándulnak s
közben jókat nevetgélnek.

**Szerda Nikolett és
Csóti Ákos 3.b**

“Jönni kell, látni, győzni.
Idejében jönni, élesen látni, teljesen
győzni.
Mindig ez volt és marad az ifjúság
feladata.”

Lengyel József

Nárcisz

Vadonban , virágoskertben , fák között , tisztásokon élek.
Száraim vaskosak . Egyedülállóként vagy csokros virágként
létezem . Keskeny szálás leveleimről ismerhetsz fel . Tavasszal
nyiló, fehér vagy sárga virágú és hagymás növény vagyok .

Hagymáimat ősszel ültetik el . Évelő növényként ismernek . Kb. több mint 50 fajtám van . Akár 40 cm
magasra is megnőhetnek . A napos helyeket szeretem .

A szobában, a vázában igazi tavaszt varázsolok.

Almási Vivien, 4.b

Tisza-partján

Egy tavaszi szombat délután a barátnőimmal sétálni indultunk a Tiszára.

Ahogy végigsétáltunk az utcákon, a fák meghajlottak előttünk, így kísérték el a sarokig. Ott lefordultunk és a központ felé vettük az irányt. Szellő fújdogált kavargatva mellettünk. Megérkeztünk a főtérre. A sok ember olyan volt, mint egy nagy, színes tenger. A Tisza felé indultunk. Felettünk az égen, mint kék lepedőn báránnyelűk legelésztek. Leértünk a folyóhoz. Figyeltük a madarak táncát, ahogy csivitelnek és barátkoznak. A fák lombjai táncoltak, ahogy a szellő fújdogált közöttük. A víz csobogott Törökbecs felé. A fű hullámzott, ahogy borzolta a szél. Nyulak ugráltak a bokrok között, özek nevetve játszottak a magas fák alatt. Leültünk a zöld fűbe. Virágokat gyűjtöttünk, koszorút, füzért készítettünk belőlük. Beszélgettünk a közös emlékekről, jókat nevtünk rajtuk. Később végignéztük ahogy a tüzes Napkorong lebukott a felhők között.

Sötétedni kezdett, haza indultunk. Ez a délután olyan volt, mint egy meseszép Álom soha nem felejttem el.

Lengyel Anna, 5.b

Kedvenc tanárom

Kedvenc tanárom a magyartanár úr. Neve Szűcs Budai Engelbert.

Szeme színe sötétbarna, haja színe fekete.

Segítőképz, jószívű és mindig megmagyarázza a feladatot, ha nem értjük. Mindig a jóra biztat bennünket és arra, hogy az osztály összetartó legyen. A szokása az, hogy „szép jó napot” köszön. Ezért mi is így köszönünk neki, amitől mosolyogni kezd. Nagyon szereti a játékos órákat, és szeret kacagni.

Szerintem egy tanárnak, ilyennek kell lennie, hogy a gyerekek boldogan menjenek egy órára.

Selymesi Virág, 5.b

Kedvenc tanárom a biológiatest, neve Tóth Zsolt.

A haja és a szeme barna. Mogorva arctartása van, nem szeret nagyon viccelődni. Szereti, ha megtanuljuk a tantárgyát. Hangját nem nagyon lehet eltéveszteni, ha jön sorba kell állni, mert aznap nem lesz kegyelmes. Feleléskor lehet mínuszt kérni, igaz nem lesz jó kedve tőle.

Szereti ha gyorsan lefelelünk, nem szereti az időt húzni. Szigorú, ha arról van szó és kedves, ha nem háborúzunk vele.

Szerintem ilyen a jó tanár. Nekem lehetett volna osztályfőnököm is!

Pakai Eulália, 5.b

Kaktusz vagyok

Én száraz területeken, sivatagokban élek. Diszes virágú, bogyó termésű, pozsgás növény vagyok.

Több száz fajtámat ismerik. Családom közös tulajdonsága, hogy a száraz időszakokat úgy vészeljük át, hogy testünkben vizet tárolunk. Leveleim szúrós tüskékből állnak, amelyek megvédnek a sivatagi állatoktól. Alakom és méretem különböző. Megtalálható köztem a kis túpárna és a tizenöt méter magasságot is elérő arizonai óriás testvérem. Ez a fajta kaktusz akár 8-10 tonnányi vizet is képes elraktározni, azonban sajnos ez a víz ihatatlan, mert erősen mérgező.

A sivatagokban ideális fészkelő helyet nyújtok a madaraknak, beleértve a baglyokat és a fakopáncsokat is, és sokféle kis állat eledelként is szolgállok.

Gara Márk, 4.b

Ötödikesek lettünk

Nagyon vártam az ötödiket, hogy megint játszassak a barátaimmal.

Mikor eljött a hétfő, azt hittem, hogy délután mennek a felsősök. Az anyukám felkészült, hogy elkísérje a testvéremet, mert ő elsős. Elindultak az iskolába, addig én vigyáztam az Ernőre. Kis idő múlva kimentem vele az utcára, mert már nagyon sírt. Néztam, hogy jön az anyukám az Ellával. Messziről kiabálta, hogy:

- Imre készülj, mert délelőttös vagy!

Gyorsan berohantam a szobába és átöltöztem. Össze-vissza raktam be a táskámba a könyveimet. Felugrottam a kerékpáromra és elindultam az iskolába, szerencsére nem késtem el, mert az igazgató éppen beszédet mondott. Szépen sorba álltam, és bementem a többiekkel. Először az osztályfőnökkel találkoztunk. Bementünk egy osztályba, és elkezdtünk beszélgetni. Bemutatkoztunk egymásnak. Ez minden órán megismétlődött.

Nos hát így lettem ötödikes. **Makra Imre 5.b**

A nyár folyamán fel sem fogtam hogy ötödikes leszek. Eljött a nap, az a bizonyos szeptember elseje.

Egész úton az iskolába tartva azon gondolkodtam, hogy milyen lehet ötödikesnek lenni. Sokat meséltek a szüleim és a testvérem is, de nekem az furcsa mese volt, hogy minden órára másik tanár jön be. És a biológia, földrajz, műszaki oktatás, történelem... Vajon milyenek lehetnek ezek a tantárgyak? Hisz óvodától negyedik osztályig annyi mindent megtanultam...Remélem nem lesz olyan nehéz, de örülök, hogy újabb és újabb dolgokat tanulhatok majd meg.

Vajon milyenek lesznek a tanárok? Hát ezt már tényleg nem tudom...szigorúak? Viccesek? A testvérem szerint van belőlök sok féle, jó is, rossz is. Azt a tanácsot adta nekem, hogy ha jól viselkedek a tanárokkal szemben, akkor ők is úgy fognak hozzám viszonyulni, mint én hozzájuk. Megpróbálom ehhez tartani magam. Második napja, hogy ötödikes vagyok és eddig minden jónak és érdekesnek tűnik, igaz minden órán másik tanteremben vagyunk és másik tanárral, de majd hozzászokok. Az osztályfőnököm az angol nyelvet tanítja, és igen kedves. Eddig minden tanárt barátságosnak találtam.

Így előre nem tudnám megmondani, hogy milyen felső tagozatos diáknak lenni, de szerintem nagyon jó lesz, mert sok-sok olyan dolgot fogok megtanulni, amit alsós koromban nem, vagy bővebben tanulmányozzuk az eddig tanultakat. Bárhogy is lesz, túléltem. Nem olyan vészes... **Budai Andrea 5.b**

“Hivatásod legyen: élni másokért,
S mások boldogságában
Keresni a magadét.”

Johann Heinrich Pestalozzi

Szülők, nagyszülők tisztelete:

- tiszteleted nyilvánuljon meg velük kapcsolatban teljes egészében;
- köszöntsd őket illedelmesen, ha valahonnan megérkezel;
- beszélj velük illemtudóan;
- ne vágj a szavukba, ne kiabálj velük;
- légy türelmes, elnéző hozzájuk;
- segíts a munkájukat, amikor csak teheted;
- éreztess velük, mennyire szereted őket;
- ne utasítsd vissza segítő szándékukat;
- nagyszülőknek a korát is tisztelned kell, mert ők már sok mindent megéltek, tapasztaltak;
- fogadd meg a tanácsaikat;

Növénykertben

Ezek vagyunk mi...

Azt mondják a lányokról,
Hogy okosak és szépek.
Bevalljuk, bennünk is megbújik
Néha a rossz lélek.

Örülünk, ha a fiúk
Udvarolnak nekünk.

Puszira várunk
De ők csak hülyéskednek
velünk.

Szeretünk zenét hallgatni,
Kedvenc énekesünk dalára
táncra perdülni.

Hát ezek vagyunk mi.....

Az 5.b osztályos lányok verse

Egyszer Karcsú Nelli, a jegenye, odaszólt a liliumhoz:

- Lilium, te nem gonoltál már arra, hogy jó lenne elmenni a parkból?

- Nem. Miért? Te el szeretnél menni?- kérdezte a lilium.

- Én ugyan nem. Szeretek itt lenni, csak tudod mostanában kevesen járnak a parkban.

- Hogy érted?- kérdezte ismét a lilium.

- Nézd, ott ül egy néni a padon. Csak egyetlen anyóka. Senki egyéb. A madárházban pedig egy madár sincs.

Elszomorodott Nelli is meg a lilium is. Gondolkodtak, mi tévők legyenek. Vannak még növénybarátaik, akik szintén szeretnék, hogy sok ember járjon a parkban.

- Figyeljete! – kiálltotta el magát Nelli.

- Fogjunk össze, hívjuk be az embereket a parkba!

- Jó! Rendben!- kiabálták vissza a növények, mert mindenkinek tetszett az ötlet.

Minden növény felöltötte legszebb ruháját, illátát. Szinte ragyogott a park. Erre a ragyogásra, s főként az illatra megérkeztek a lepkék, madarak. Énekelni kezdtek. Az ének pedig becsalta a zárt szívű embereket a parkba.

Pár óra múlva megtelt a park. Karcsú Nelli, a jegenye népszerű lett. Mindenki őt akarta fényképezni.

Azóta mindenki rendben megy a parkban. A növények örülnek, hogy visszatértek az emberek, Karcsú Nelli is örül, újra csiripelnek a madarak, megint olyan, mint régen. Boldogok az emberek.

Körmödi Valentina 5.b

“Minden elmúlik, mint az álom,
Elröpül, mint a vándormadár,
Csak az emlék marad meg a szívben,
Halványan, mint a holdsugár.”

Friedrich Schiller

A kalap

Egyszer volt ,hol nem volt, volt egyszer egy öreg kalap. A kalap elhatározta, hogy elmegy világgá, de nem is világgá hanem csak a sarokra. Mikor odaért azt mondta: hú, de kifáradtam, pedig nem is

kellott olyan sokat gyalogolnom, csak tíz kilométert.

Megszomjazott, meglátott egy kutat. Egy bácsi éppen ivott belőle ,odaugrált a kalap és merített magának is egy kis innivalót, de nem járt szerencsével, mert már nagyon öreg és lyukas volt, így kifolyt az egész víz.

- Most, hogy igyak?- mérgelődött magában az öreg kalap.

- Meg is van!- kiáltotta.

A kút alá bújt, de nem járt szerencsével, mert nem folyt abból egy csepp víz se. Eközben meglátott egy szép, bájos, rózsaszín kalapot,ami azonnal megtetszett neki. Odaugrált, de nem bírta, mert csupa víz volt. Így ér véget a magányos öreg kalap története. A története nem igaz, mert nagyon rövid lenne a kalapja.

Aki nem hiszi, járjon utána. **Horvát Ervin 6.b**

Kiránduláson

Egyszer Fenyvesi Ottokár, az erdész a hegyekbe indult kirándulni. Gondolta meglátogatja a szemétheget.

Bepakolta a fontos kellékeket: túrabakancsát, távcsövét, telefonját és még sok sok más dolgot. Ahogy elindult az ösvényen, két kis manó bukkan fel a bokorból:

- Hát ti kik vagytok? – kérdezte Ottokár.

- Mi manók vagyunk! Pistike és Mariska. Te ki vagy?

- Fenyvesi Ottokár vagyok!- mondta dadogva.

- Megszabad kérdezni, hogy hová indulsz?

- Meglátogatom a szemétheget.

-Ó, vigyázz, mert ott laknak az erdészházban a vadászok!

- Jó, köszönöm, hogy figyelmeztettetek!

- Szia!

- Sziasztok!- mondta Pistának és Mariskának.

Ment tovább a fiú. Útközben találkozott mindenféle állattal: mókussal, sünnel, őzrel, vaddisznóval. Mindegyik állattól meglérdezte:

- Merre van a vadászház?

- Erre, erre!- mondták. Amikor odaért, de nagyon óvakodott. a vadászok sörözgetek. Messziről elkerülte őket, hogy nehogy baj érje. Amikor felért a hegy tetejére, leült és nézte a szabbnél szebb fákat, állatokat...Elgyönyörködött a táj szépségében.

Amikor leindult a hegyről, akkor felbukkant a két manó.

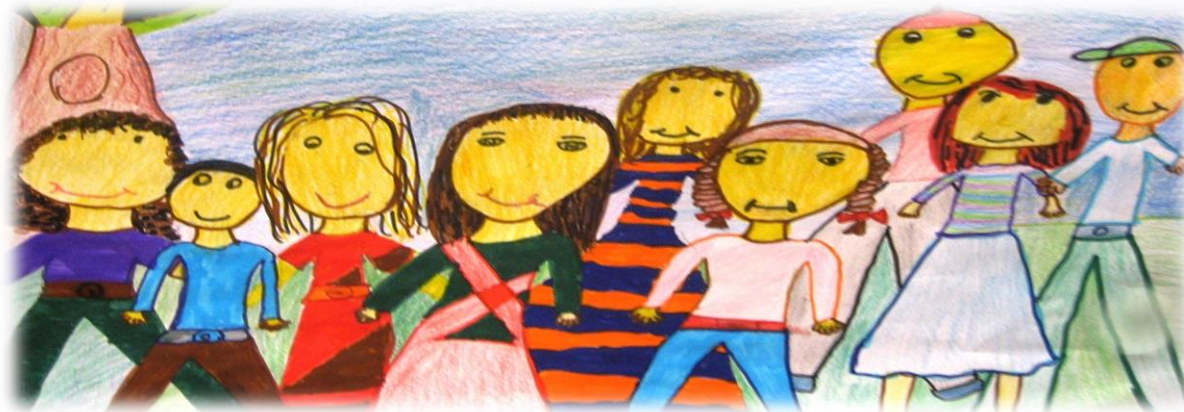
- Hát ti? - kérdezte

- Megnéztünk téged, hogy nem ért-e baj.

- Hát nem, látjátok jól vagyok.

Mostmár hároman mentek tovább az ösvényen.

Amikor hazaértek, megvendégelte a két manót, teával és sütivel. Jót kacagtak a törtéteken. **Kéringler Karina 5.b**

Az olaszországi diplomával

„...a zongoránál megnyugszik a lelkem”
Beszélgetés Bertók Izabellával, a kis zongoristával

“Egyszer mindent elér az ember,
Azt is, mi most még messze cél.
Csak küzdj és áldozz, ne csüggedj el,
S győzelmed lesz a hősi babér.”

Bertold Brecht

Az óbecsei Petőfi Sándor Általános Iskola tanulói vagyunk. Iskolánk diákújságját, a Figyelőt szerkesztjük, lapunkba írunk híreket, tudósításokat, vicceket, fejtörőket...

Egyik júniusi délutánon azt hallottuk, hogy iskolatársunk, Bertók Izabella ötödikes diáklány ismét éremmel a nyakában, oklevéllel a kezében tért haza külföldi versenyéről. Kisriporterekként azonnal tollat, diktafont ragadtunk, s megbeszéltük Bellával, mikor fogad bennünket, hogy elbeszélgezzünk a sikereiről, a zenéről.

Mosolyogva fogadott bennünket a magyar teremben a csöpp kicsi lány. Szemében olyan tűz lobog, amely igazi versenyszellemek szemében szokott csak feltűnni. Nagy energiával kezd Iza a mesélésbe:

-Bertók Izabella vagyok, ötödikes diáklány. Sok minden érdekel, de legfőképp a zene, azon belül a zongora. Hegedültem két évig, aztán kezdtem zongorázni. A zeneiskolában harmadikos vagyok. Zongoratanárnóm Lovas Djianta. Művészi pályámat szüleim, édesanyám, Eleonóra és édesapám, Zoltán egyengetik. Sokat köszönhetek nekik, sok szép helyre, versenyre eljutottam segítségükkel.

-Merre jártál versenyeken?

-A hazai versenyek közül voltam Šabacón, Nagybecskerekén, Nišben. Külföldön Magyarországon több alkalommal; Franciaországban, Párizsban; Olaszországban, Grádóban.

-Milyen eredményeket értél el a felsorolt versenyeken?

-Párizsban második lettem. Grádóban szintén a második helyezés jutott nekem. A Cserni Festen Lazarevácon első lettem...

-Melyik eredményedre vagy a legbüszkébb?

-A párizsira.

-Mesélj nekünk erről a versenyről!

-A fellépés előtti napon lehetett gyakorolnunk. Mondanom sem kell, izgatottan készültem a másnapra, a megmérettetésre. Aztán a verseny napján még nagyobb izgalommal vártam, hogy a nevemet kimondják, hogy a zongorához hívjanak. Láttam, hogy még a műsorvezetők is milyen nagy koncentrációval készülnek a fellépésükre. Pedig ők nem is versenyeztek. Ettől még nagyobb szorítást éreztem a szívemben.

Aztán hallottam a nevem. Elindultam a zongora felé. A zongorához vezető útra, vagy arra, hogy hányan tartózkodtak a teremben cseppet sem emlékezem. Leültem a zongorához. Hallottam a teremben megülő csendet. Leütöttem az első billentyűt...s csoda történt. Minden izgalom elrepült belőlem. Kiröpült az éterbe a zongorahangokkal együtt. A zongorajáték közben teljesen a darabnak éltem. Megnyugudtam.

-Mindég így érzel zongorázás közben?

-Igen. Mindég.

-Meg tudnád fogalmazni, mit jelent számodra a zene?

-Vidám természetű embernek tartom magam. A vidám számokat szeretem játszani. Tehát, ha szomorú is vagyok, a zene felvidámít. Tehát a zene nekem vidámságot jelent.

-Ki a kedvenc zeneszerződ? Kinek a darabjait szereted játszani?

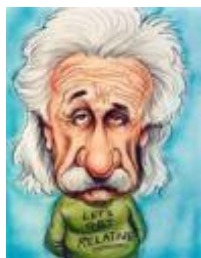
-Nincs kimondott kedvenc szerzőm. Bár mondjuk Shoppen darabjait kedvelem. Először játszottam idén tőle zeneművet, mégis e rövid találkozás is nagyon hatott rám.

-Zene mellett milyen eredményeket értél még el ebben az évben?

-Magyar nyelvből voltam szavalóversenyen, ahol második lettem. Aztán anyanyelvi versenyen voltam, ahol az iskolai fordulóban első lettem, a községi versenyen második, a körzetin harmadik. A köztársasági versenyen sajnos nem jutottam helyezéshöz. Majd jövőre!

-Ha már a jövőről beszélsz, milyen terveket dédelgetsz magadban?

-Nyáron, júliusban Magyarországra megyek a Fesztiválra. Legjobban azonban Párizsba szeretnék még egyszer eljutni.

“Ember vigyázz, figyelj meg jól világot:
ez volt a múlt, emez a vad jelen, -
hordozd szivedben. Éld e rossz világot
és mindig tudd, hogy mit kell tenned érte,
hogy más legyen.”

Radnóti Miklós

Két sárkány beszélget. Mondja az egyik

- Pff!
- Na, ne égessél má'!

Két csecsemő beszélget.

- Szia. Te fiú vagy, vagy lány?
- Fiú.
- Honnan tudod?

- Ha kimegy a nővér, megmutatom.

A nővér elhagyja a termet, a kisbaba felrántja a takarót

- Látod? Kék a zoknim!

- Melyik az egyetlen alkalom, amikor egy nő nem néz
bele a tükörbe?

- ???
- Amikor kifelé tolat a parkolóból.

Pingvin bemegy a fényképészhez

- Egész alakos képet szeretnék csináltatni.
- Fekete-fehér legyen, vagy színes!?
- Szerinted, WAZZE!?

-Előfordult már, hogy udvariassan viselkedtetek a lányokkal szemben?-
kérdi a tanárnő a fiúktól.

-Hogyne! A fogorvosnálmindegyiket magunkelé engedtük.

Osztályfőnöki órán atanárnő a gyerekeknek szegezi a kérdést.

-Álljon fel,aki ellopta Klári tolltartóját!

Senki sem áll föl.

A szünetben aztán Lajoslelkszakadva rohant a tanárnőhöz...

-Én tudom,hogy ki volt az. Az Anti!

-Miből gondolod?

-A múltkor megdicsértem az újiskola táskáját és ő erre csak annyit mondott:antilop.

A vicceket gyűjtötte: Bek Adrián és Ruzsik Leila 6.b és c

Ich stelle mich vor

Ich heiße Gálfi Andrea. Ich bin 15 Jahre alt. Meine Augen sind blau und mein Haar ist lang und blond. Meine Mutter heißt Magdolna, und mein Vater heißt Otto. Ich habe drei Brüder. Sie heißen Robi, Csabi und Tomi. Tomi kann auch perfekt Deutsch in unserer Familie. Er guckt deutsche Programme an, wie ich. Deshalb kann ich so gut Deutsch verstehen. Ich habe keine Schwierigkeiten mit Vokabeln, wie meine Mitschüler. Man sagt, „Übung macht den Meister“ und das ist richtig.

Mein Vater arbeitet in einer Firma, aber meine Mutti ist zu Hause. Sie ist Hausfrau. Trotzdem helfe ich ihr in der Hausarbeit. Ich gehe in die 8. Klasse der Grundschule „Petőfi Sándor“. Wir sind 19 in der Klasse. Es gibt 10 Jungen und 9 Mädchen in der Klasse. Ich komme mit meinen Klassenkameraden gut aus. Ich habe viele Freundinnen in der Klasse. Wir gehen gemeinsam aus. Gehen gern spazieren an den Theiß oder hören Musik, oder chatten wir am Facebook. In meiner Freizeit mag ich Spaß haben. Ich mag meine Freunde, und sie mögen mich auch. Meine Schule hat 3 Stockwerke. Sie ist ganz groß. Mein Hobby ist Musik hören und Poster sammeln. Die Poster sammeln ist ganz lustig. Ich habe 300 Posters. Wenn ich die 8. Klasse beendet habe, möchte ich weiterlernen. Vielleicht werde ich Verkäuferin.

Gálfi Andrea, Klasse 8c**Mein Lebenslauf**

Hallo Leute! Mein Name ist Milica Hajagos. Ich bin erst 14 Jahre alt, die jüngste in meiner Klasse. Ich bin am 22. Dezember. 1997 in Bacska Topola geboren. Ich bin 165 Cm groß und wiege 60 Kg. Ich bin nicht dick und nicht dünn. Ich habe lange braune Haare.

Meine Mutter heißt Etelka. Sie ist schön und gute Frau. Mein Vater heißt Istvan. Er ist ziemlich groß, 185 Cm. Er ist dünn, deshalb sieht er gut aus. Ich habe zwei Schwester, sie heißen Lea und Maria. Ich habe auch einen Bruder. Er heißt Mihajlo.

Ich besuche die Grundschule „Petőfi Sándor“ in Becse. Da ich in Milesevo lebe, muss ich jeden Tag in die Schule mit dem Bus fahren. Diese Fahrt dauert nicht lange, nur eine halbe Stunde. Milesevo ist nicht weit von Becse. Während der Fahrt lese ich in dem Bus, oder spreche mit meinen Schulkameraden. Es ist manchmal lustig.

Meine Klasse ist nicht sehr groß. Wir sind 11 in der Klasse. Es gibt nur einen Schüler in meiner Klasse. Deshalb ist meine Klasse sehr speziell.

Ich gehe gern in die Schule. Meine Lieblingsfächer sind Ungarisch, Serbisch, Deutsch, und Sport. Ich bin eine fleißige Schülerin. Ich lerne gern. Ich habe gute Noten. Ich habe sogar an einem Wettbewerb aus Ungarisch und aus Deutsch teilgenommen.

Ich möchte in Becse weiterlernen. Ich habe vor zuerst die Technische Mittelschule zu besuchen. Später werde ich an Kriegsakademie in Beograd studieren.

Ich habe schöne Pläne für die Zukunft, aber ich weiß genau, dass ich noch viel lernen muss.

Hajagos Milica, Klasse 8.a**Finde die Vokabeln**

A	B	C	K	L	E	I	N	D	E	F	G	K	H
L	I	N	K	S	J	K	L	É	M	N	K	L	P
A	D	F	G	E	L	F	K	L	É	Á	Ű	E	P
E	I	C	H	W	N	L	B	P	O	Z	T	I	L
E	U	L	E	M	N	E	I	N	F	G	F	N	K
E	R	W	A	C	H	S	E	N	E	D	S	E	M
R	A	U	S	L	A	N	D	E	A	Z	H	A	N
R	T	B	E	S	I	T	Z	E	N	A	K	B	B
R	G	T	U	R	N	S	C	H	U	H	L	I	C
E	R	T	R	E	G	E	L	S	D	F	N	T	C
G	R	U	N	D	S	C	H	U	L	E	M	U	X
S	C	N	O	T	E	V	F	G	G	H	J	R	B

Waagrecht:

mali,
levo,
11,
ja,
ne,
odrasli,
inostranstvo,
posedovati,
patike,
zakon,
osnovna škola,
ocena,
Senkrecht:
Mala matura

Medić Ksenija Klasse 8.a

“Fény vagy te is, lobogj hát,
Melegíts és égess,
Hinned kell, hogy a világ
Teveled is ékes.”

Tóth Árpád

Ada- Műszaki Középiskola

Cím: 24430 Ada, Moše Pijade 47
Telefon: 024/853-034
Fax: 024/853-034,024/852-031
E-mail: iskolaada@adanet.rs
Web: www.tehskola-ada.org,
www.iskolada.adanet.rs

Csóka - Vegyészeti és élelmiszeripari Középiskola

Cím: 23320 Csóka, Moše Pijade 28.
Telefon: 023/71-056
E-mail: hpscoka@sabotronic.co.rs

Magyarakanizsa - Beszédes József Műszaki

és Mezőgazdasági Iskolaközpont

Cím: 24420 Magyarakanizsa, Široka 70.
Telefon: 024/874-550,024/874-085
Fax: 024/874-550,024/874-085
E-mail: tehsko@sabotronic.co.rs
Web: www.techniq.edu.rs

Nagybecskerek - Egészségügyi középiskola

Cím:23000 Nagybecskerek,Narodnog fronta 3.
Telefon: 023/561-413
Fax:023/561-413
E-mail: medskola@zrlocal.net
Web: www.medicinska-skola.edu.rs

Nagybecskerek - Gimnázium

Cím:23000 Nagybecskerek,Gimnazijska 2.
Telefon: 023/562-189,023/562-519
E-mail: poljod@zrlocal.net
Web: www.zrpoljoprivredna.edu.rs

Nagybecskerek - Jovan Trajković Közgazdasági-kereskedelmi Középiskola

Cím:23000 Nagybecskerek,Škerlićeva bb
Telefon: 023/536-762
E-mail: ekonomskazr@localnet.co.rs
Web: www.ekonomskazr.edu.rs

Nagybecskerek - Mezőgazdasági Középiskola

Cím:23000 Nagybecskerek,Makedonska 2.
Telefon: 023/562-189,023/562-519
E-mail: poljod@zrlocal.net
Web: www.zrpoljoprivredna.edu.rs

Nagybecskerek - Műszaki középiskola

Cím:23000 Nagybecskerek,Stevice Jovanovića
50.
Telefon: 023/561-277
E-mail: tehnickazr@zrlocal.net
Web: www.tehnickazr.edu.rs

Nagybecskerek - Nikola Tesla Villamosági és Építészeti Középiskola

Cím:21000 Nagybecskerek,Narodnog fronta 1.
Telefon:023/536-872,023/511-376
E-mail: teslazr@localnet.co.rs
Web: www.teslazr.edu.rs

Óbecse - Gimnázium

Cím: 21220 Óbecse,Borisa Kidriča 13.
Telefon: 021/6912-134,021/6913-165
E-mail: gimnazija@neobee.net
Web: www.gimnazijabecej.edu.rs

Óbecse

Közgazdasági-kereskedelmi Középiskola

Cím: 21220 Óbecse,Maršal Tita 14.
Telefon: 021/6912-933
Fax: 021/6915-353
E-mail: info@ets-becej.edu.rs
Web: www.ets-becej.edu.rs

Back to School

Óbecse

Műszaki Középiskola

Cím: 21220 Óbecse,Petra Drapšina 1.
Telefon: 021/812-220
Fax: 021/812-220
E-mail: tehskola@eunet.rs
Web: www.tsbecej.edu.rs

Szabatka - Bosa Milicevic

Közgazdasági-kereskedelmi Középiskola

Cím:24000 Szabatka,Đure Đakovica 21.
Telefon:024/559-255,024/552-174
E-mail: ess@eunet.rs
Web: www.ekonomskasu.edu.rs

Szabatka - Egészségügyi Középiskola

Cím: 24000 Szabatka, Beogradski put 126.

Telefon: 024/553-983, 024/558-336

E-mail: medsu@medicinskasu.edu.rs

Web: www.medicinskasu.edu.rs

Szabatka - Kosztolányi Dezső

Nyelvi Gimnázium

Cím: 24000 Szabatka, Trg Žrtvava Fašizma 21.

Telefon: 024/524-785

E-mail: office@tg.edu.rs

Web: www.tg.edu.rs

Szabatka - Lazar Nešić

Vegyészeti-technológiai Középiskola

Cím: 24000 Szabatka, Maksima Gorkog 53.

Telefon: 024/644-103, 024/644-105

E-mail: hemijska@tippnet.rs

Web: www.htss.edu.rs

Szabatka - Műszaki Középiskola

Cím: 24000 Szabatka, Trg Lazara Nešica 9.

Telefon: 024/552-031

Fax: 024/552-031

E-mail: messc@tippnet.rs

Web: www.tehnickaskolasubotica.edu.rs

Szabatka - Politechnikai Középiskola

Cím: 24000 Szabatka, Maksima Gorkog 38.

Telefon: 024/555-450, 024/555-195

E-mail: politehn@eunet.rs

Web: www.politehnickasu.edu.rs

Szabatka - Svetozar Markovic

Gimnázium

Cím: 24000 Szabatka, Petefi Šandora 1.

Telefon: 024/552-820

Fax: 024/552-820

E-mail: pravnik@gimnazijasubotica.edu.rs

Web: www.gimnazijasubotica.edu.rs

Szabatka - Zenei középiskola

Cím: 24000 Szabatka, Štrosmajerova 3.

Telefon: 024/525-672

Fax: 024/553-837

E-mail: info@muzickasu.edu.rs

Web: www.muzickasu.edu.rs

“Tégy minden jót, amire képes vagy,
És tedd olyan csendben,
Ahogy csak lehetséges.”

Charles Dickens

Temerin - Lukijan Mušicki Középiskola

Cím: 21235 Temerin, Narodnog fronta 80.

Telefon: 021/843-272, 021/843-797

Fax: 021/843-797

E-mail: tskola@parabolanet.com

Web: www.sslukijanmusicki.com

Topolya - Dositej Obradovic

Gimnázium és Közgazdasági

Középiskola

Cím: 24300 Topolya, Trg. Dr. Zorana Đindica

Telefon: 024/711-934, 024/715-093

Fax: 024/711-934

E-mail: gimnazijabt@stcable.co.rs

Topolya - Mezőgazdasági Középiskola

Cím: 24300 Topolya, Suboticki put bb.

Telefon: 024/715-721, 024/711-234

Fax: 024/715-721, 024/711-234

E-mail: poljoskola@tippnet.rs

Web: www.poljoskolabt.tk

Topolya - Sinkovits József Műszaki

Középiskola

Cím: 24300 Topolya, Trg Dr. Zorana Đindica 10.

Telefon: 024/714-429, 024/714-434

Fax: 024/714-429, 024/714-434

E-mail: sinjo@stcable.co.rs

Törökkanizsa - Gimnázium

Cím: 23330 Törökkanizsa, Kralja Petra I

Karađordevića 11.

Telefon: 0230/83-467

Fax: 0230/52-455

E-mail: gimnaznk@gmail.com

Web: www.gimnaznk.edu.rs

Zenta - Bolyai Tehetségondozó

Gimnázium és Kollégium

Cím: 24400 Zenta, Poštanska 18.

Telefon: 024/816-700, 024/816-666

E-mail: bolyai@bolyai-zenta.edu.rs

Web: www.bolyai-zenta.edu.rs

“Emberi törvény kibírni mindent
S menni mindig tovább,
Még akkor is ha nem élnek már benned
Remények és csodák.”

Ernest Hemingway

Újvidék - Áprili 7 Egészségügyi Középiskola

Cím: 21000 Újvidék, Vojvode Knićanina 1.
Telefon: 021/541-300, 021/541-297
Fax: 021/541-299
E-mail: medskola@eunet.rs

Újvidék Mezőgazdasági Középiskola és Diákotthon

Cím: 01410 Futak, Carice Milice 2.
Telefon: 021/895-096, 021/893-970
Fax: 021/895-164
E-mail: poljosko@eunet.rs
Web: www.poljosko.nadlanu.com

Újvidék Mihaljlo Pupin Villamossági Középiskola

Cím: 21000 Újvidék, Futoška 17.
Telefon: 021/527-887
Fax: 021/6616-735
E-mail: mpupin@nadlancu.com
Web: www.etspupin.edu.rs

Zenta - Egészségügyi Középiskola

Cím: 24400 Zenta, Glavni trg 12.
Telefon: 024/817-177
E-mail: office@medic.edu.rs, medic@pyrotherm.co.rs
Web: www.medic.edu.rs

Zenta - Gimnázium

Cím: 24400 Zenta, Glavni trg 12.
Telefon: 024/811-751
Fax: 024/812-151
E-mail: gimnazija@sksyu.net
Web: www.gimnazija-senta.rs

Zenta Közgazdasági-kereskedelmi Középiskola

Cím: 24400 Zenta, Glavni trg 12.

Telefon: 024/811-549, 024/814-198
E-mail: ekonomska@sksyu.net
Web: www.ekonomska-skola.edu.rs

Zombor - Dr. Ripp Rózsa Egészségügyi Középiskola

Cím: 25000 Zombor, Podgorička 9.
Telefon: 025/22-394, 025/469-540, 025/430-540
Fax: 025/22-394
E-mail: so.direktor@neobee.net

Zombor - Közgazdasági Középiskola

Cím: 25000 Zombor, Apatinski put 90.
Telefon: 025/421-217
E-mail: sekretar@ekonomsaszo.edu.rs
Web: www.ekonomskaso.edu.rs

Zombor - Műszaki Középiskola

Cím: 25000 Zombor, Trg Cara Lazara 4.
Telefon: 025/421-067
Fax: 025/421-028
E-mail: skolasts@neobee.net
Web: www.tehnickaso.rs

Zombor - Veljko Petrović Gimnázium

Cím: 25000 Zombor, Dositeja Obradovića 2.
Telefon: 025/420-327, 025/441-143
Fax: 025/27-233
E-mail: gimsko@so.sbb.co.rs
Web: www.gimnazijaso.edu.rs

Szabátka

Paulium Püspökségi Klasszikus Gimnázium

Cím: 24000 Szabátka, Trg Žrtava Fašizma 19.
Telefon: 024/553-610, 024/552-497
Fax: 024/555-340
E-mail: paulinum@tippnet.rs
Web: www.subotica-biskupija.info/paulinum.php

Újvidék - Svetozar Marković Gimnázium

Cím: 21000 Újvidék, Njegoševa 22.
Telefon: 021/4721-924, 021/4721-928
Fax: 021/28-590
E-mail: gim_svm_ns_yu@teacher.com
Web: www.s-markovic.edu.rs

A **Figyelő** az óbecsei Petőfi Sándor Általános Iskola Radnóti Miklós Önképzőkörének diáklapja.

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Főszerkesztők: **Budai Andrea és Gortva Csaba** tanulók.

Szerkesztőség tagjai: **Csernyák Hunor, Fain Mónika, Ruzsik Leila, Takács Emőke, Rajzli Beáta, Csúzdi Beatrix, Kovács Ármin, Szecsődi Bálint** tanulók.

Felelős szerkesztő: **Szűcs Budai Engelbert** magyartanár, igazgató.

Kiadó: **A.E.M. Nyomda és Könyvkötőde**.

Фиђело је школски лист литерарне секције «Радноти Миклош»

Основне Школе «Петефи Шандор» у Бечеју.

Припрема: уређивачки одбор.

Главни уредници: **Будаи Андреа и Гортва Чаба** ученици.

Чланови уређивачког одбора: **Черњак Хунор, Фајин Моника, Ружик Лејла, Такач Емеке, Рајзли Беата, Чусди Беатрикс, Ковач Армин, Сечеди Балинт** ученици.

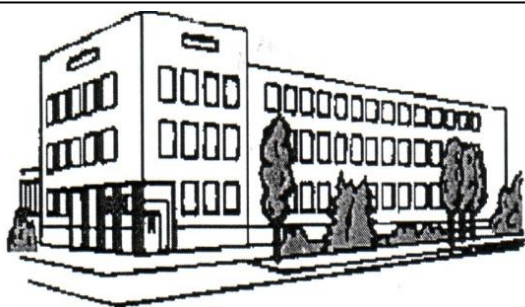
Одговорни уредник: **Сич Будаи Енжелберт** проф. мађарског језика, директор.

Издавач: **А.Е.М. Штампарија и Књиговезница**

“Szép reményeinknek hajnalcsillagánál
A jövő tündérvárosa gyanánt áll.”

Petőfi Sándor

“Szórd szét kincseid – a gazdagság legyél te magad.
Nyúdd szét díszeid – a szépség legyél te magad.
Feledd el mulatságaid – a vígság legyél te magad.
Égesd el könyveid – a bölcsesség legyél te magad.
Pazarold el izmaid – az erő legyél te magad.
Oltsd ki lángjaid – a szerelem legyél te magad.
Úzd el szánalmaid – a jóság legyél te magad.
Dúld fel hiedelmeid – a hit legyél te magad.
Törd át gátjaid – a világ legyél te magad.
Vedd egybe életed-halálod – a teljesség legyél te magad.”

Weöres Sándor